

SLOVENSKI PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja na leto
4 fl. po pošti.

Št. 1.

15. januarja 1862.

XI. tečaj.

Pridiga za 2. predpepelnično nedeljo.

(Kteri pohodijo seme božje besede; gov. J. A...st.)

Nekaj ga je padlo poleg pota, in je bilo pohojeno. Luk. 8, 5.

V v o d.

Božja beseda bi vselej mogla prinesiti nar lepši sad; zakaj beseda božja je svetila našim nogam in luč našim stezam (ps. 118); — ona je, kakor grom, ki vse strese, kakor burja, ki Libanonske cedre zlomi (ps. 28, 3, 5). — Božja beseda, pravi prerok Jeremija (23, 29), je kakor ogenj, in kakor kladivo, ki kamen razbije. — Božja beseda, pravi prerok Izaija, je kakor dež, ki napoji zemljo, in jo rodovitno stori (55). — Božja beseda je ojstrejša kakor meč, ki na dva kraja reže, ki telo in dušo preseka, to je: mesene želje iz duše izpravi (Hebr. 4, 12). — Božja beseda je ogledalo, pravi sv. Jakob, v katerem človek zagleda svoje slabosti in grehe (1, 23). — In Jezus pravi, da je seme, katero v dobrem sercu stoteran sad obrodí.

Sv. pismo in življenje svetnikov nam od sto in sto grešnikov pové, kateri so radi poslušali božjo besedo in se spreobrnili

Tako postavim je kralj David po storjenem prešestvu in umorstvu še celo leto v dušni slepoti živel, da ni na pokoro mislil. Kakor hitro mu je pa prerok Natan rekel: Ti si tisti mož . . . je začel skesan Boga za odpuščanje prositi, in je obljubil se poboljšati in zadostiti; te kratke besede so mu presunile serce in obisti (2. Kralj. 12).

Ravno tako, ko je prerok Jona hudobnim Ninivljanom oznanoval in klical: Še štirideset dni, in Ninive bodo pokon-

čane; so Ninivljani jeli v Boga verovati, in vsak, bodi velik ali majhen, se v spokorno obleko obleče (Jona 3).

Sv. Avguština so besede: Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti (Rimlj. 13, 13), spreobernile.

Sv. Antona opata so besede sv. Matevža (19, 21): „Ako hočeš popolnoma biti, idi, prodaj, kar imaš, in boš zaklad imel v nebesih, potem pridi, in hodi za menoj“, — k popolnomasti prignale.

Glejte tako moč ima božja beseda, toliko sadu je ob vseh časih donašala. Zdaj pa vprašam: Zakaj pa zdajni čas tako malo sadu prinaša? Od kod neki to, da tako malo nebeskega semena v dobro zemljo pade? Pri besedi božji ne, zakaj ta je od Boga; pri pridigarjih tudi ne, zakaj nar slabši pridigar nam vé povedati, kaj nam je storiti, kaj opustiti, da večno zveličanje zadobimo. Odkod je toraj, da beseda božja tako malo sadu prinaša? Jezus pravi: „Kteri so pa tisti, od katerih je seme božje besede pohojeno?“ Jaz vam jih hočem popisati. Poslušajte me.

R a z l a g a.

Seme božje besede je pohojeno:

1. Od lakomnikov. Lakomnik vso svojo srečo le v denarjih in v časnem premoženju išče. Le imeti, imeti, to hoče on, v to so obrnjene njegove misli in prizadevanja. Da bi pa usmiljenje skazoval, milošno dajal, bližnjemu v potrebi pomagal, od tega mu ne smeš govoriti. Lakomnik perve in nar veče zapovedi ne pozna, in ne ljubi ne Boga, ne samega sebe, in ne svojega bližnjega. Če mu še tako lepo na serce govoriš, in zavoljo njegovih grehov ga svariš, zastonj je vse govorjenje, zgubljene so pri njem vse besede, on vselej sto in sto izgovorov dobí, za božjo besedo ne porajta, — jo v prah pohodi! — Ali hočete, da vam to v izgledu spricam? Vem, da vas že lastna skušnja to uči, vendar vam tudi nektere izgleda povém.

Prišel je neki bogat mladeneč k Jezusu, in mu rekel: „Dobri učenik, kaj naj storim dobrega, da zadobim večno živ-

ljenje?“ In Gospod mu je odgovoril; Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi. Mladeneč mu reče: Ktere? Jezus mu je odgovoril, te le: Ne ubijaj, ne prešestuj, ne kradi, ne pričaj po krivem; spoštuj očeta in mater in ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe. — Mladeneč mu reče: Vse to sem spolnoval od svojih mladih nog; kaj mi še manjka? Jezus mu reče: Ako hočeš popolnoma biti, idi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim, in boš zaklad imel v nebesih; ter pridi, in hodi za menoj. — Misliti bi si mogli, da z veseljem je mladeneč te besede zaslišal, in z veseljem jih spolnil, zakaj Gospod sam jih je k njemu govoril, in poln gorečnosti je sam uprašal: Kaj mi še manjka? To da poslušajmo, kaj sv. pismo dalej pové: Ko je pa mladeneč slišal te besede, je žalosten šel preč; imel je namreč veliko premoženja — in je svoje sercé imel nanj navezano. (Mat. 19, 16—21.) Zdaj pa naenkrat nič več ne sliši, zdaj je kakor gluha. Zakaj? „Imel je veliko premoženja — in njegovo serce je bilo nanj navezano.“ „Kaj mi še manjka?“ je nečimerni mladeneč vprašal, in ko mu je Gospod odgovoril, ni hotel slišati.

Ali ta mladeneč ni živa podoba večega dela ljudi? — Ko je mladeneč odšel, je božji Zveličar te le imenitne besede rekel svojim učencem: „Resnično vam povem, da bogat pojde težko v nebeško kraljestvo. Ja še enkrat vam povem: Ložej je kameli iti skoz šivankno uho, kakor bogatemu priti v božje kraljestvo.“ (Mat. 10, 22, 23.)

Drugi izgled imamo nad Judom Iškarjotom. Gotovo je slišal iz ust svojega božjega učenika nauk: „Ložej je kameli iti skoz šivankno uho, kakor pa bogatemu — lakomniku — priti v božje kraljestvo!“ (Mat. 19, 24.) — ali drugi nauk: „Varite se vse lakomnosti“ (Luk. 12, 15) — ali tretji nauk: „Ne morete služiti Bogu in mamonu“ (Mat. 6, 24) — ali tudi tisti nauk: „Ne spravljajte si zakladov na zemlji, kjer jih rija in molj konča...“ (Mat. 6, 19, 20.) Zakaj mu ti nauki niso šli k sercu? Zato, ker je bil lakomnik! Gotovo je imel dobrega učenika, da boljšega še nikoli zemlja vidila ni, zakaj njegovih naukov ni porajtal! Zato, ker je bil lakomnik! Gospod ga je tako prijateljsko svaril: „Gorje človeku, po katerem bo Sin človekov izdan; bolje bi mu bilo, da bi ne bil rojen tisti

človek! Zakaj te strašne besede pri njem niso nič izdale? Zato, ker je bil lakomnik! Ljubeznivo in z milim pogledom mu je podal zadnji grizljaj kruha. Zakaj ta strašna pošast ni bil ginjen? Zato, ker je bil lakomnik!

Gospod ga je poljubil, svojega sovražnika in izdajavca, je bil še zmiraj njegov prijatelj, in s kratkim očitanjem ga je posvaril: „Prijatelj, čemu si prišel?“ Ali je mogoče, taki neskončni ljubezni zoperstati? Ali ni k njegovim nogam padel, ali ni poln groze svoje ostudne pregrehe spoznal, obžaloval in pokore za-njo delal? Nak! on ni poslušal besed svojega ljubeznivega učenika! Zakaj pa ne? Zato, ker je bil lakomnik!

Ali se je toraj čuditi, da lakomni ljudje božje besede ne poslušajo, kakor jo božji služabniki oznanujejo, ker je še takrat niso poslušali, ko jo je Gospod sam oznanoval?

Oh, to je žalostno, da človek, ki je od Boga pamet prejel, naj bi spoznal in ljubil resnico in čednost, pa se od nezmerne ljubezni do dnarja in pozemeljskih reči zmotiti da, da dobrega ne stori, da hrepeni le po tem, kar je minljivo, to pa v nemar pušča, kar je večno, kar nikoli ne mine!

2. Seme božje besede je pohojeno tudi od posvetnih dobrovoljcev, kateri le svojemu hudemu poželjenju strežejo, in med take se štejejo posebno nečistniki in pijanci.

Kako bo mogel sv. Duh, ki je Bog čistosti in svetosti, iti v serce nečistih ljudi? Kako bi sv. Duh mogel prebivati v tistih, kateri svoje telo, ktero bi imelo biti prebivališče sv. Duha, dajo v službo hudičevo? Kakor pravi sv. Pavl: „Ali ne veste, da je vaše telo prebivališče sv. Duha, kdor pa nečistost uganja, ga stori v prebivališče hudičevo.“ Ali bo mogel prebivati v sercu pijanca, in žganjopivca, ki ga nobeni drugi duh ne vodi, kakor vinski duh, in duh žganjice?

Kaj čuda, da pri pijancih in nečistnikih svarjenje nič ne zda, in da ne porajtajo na strašne besede, s katerimi jim sv. Pavl žuga: „Ne motite se, noben nečistnik, noben pijanec ne pojde v nebeško kraljestvo.“ (I. Kor. 6, 10).“

Od tega ne slišijo, tega ne zastopijo! Zgubljena je pri njih beseda božja, in do njih serca ne pride; zakaj v njih sercu sedi duh nečistosti, duh pijanosti, ki od takih besed nič noče slišati. Recite enkrat: nečistost ni greh; včasih se vpi-

janiti, to nič hudega ni; le povejte jim to enkrat, o kako zvesto vas bodo poslušali. Zakaj pa, ker iz božjih ust slišijo večno resnico, ktera tem pregreham večno gorje žuga, so gluhi, popolnoma gluhi? Ker se svoje gerdobije zavedó, se pridigam in keršanskim naukom umikajo, da bi v njih, kakor v ogledalu, svoje gerde podobe gledati ne morali. Ali če tudi pridigo slišijo, se pa čez pridgarja serdé, in zaničujejo njegove besede, kader se primeri, da jih meč resnice zadene in rani.

Tak poslušavec besede božje je bil Herodež, sin tistega Heroda, ki je bil dal Betlehemske otroke pomoriti. Sv. evangelje pičuje, da je Herodež Janezove pridige rad poslušal in tudi mnogo storil, kar je on učil. Jaz si mislim, da sv. Janez kerstnik je prišel pred kralja in zna biti, da mu je rekel: „Svitli kralj! v ti in v uni hiši se zbirajo igravci in pijanci: ti so hišni očetje, oni zanemarjajo svoje opravila in hiševanje, žalijo svoje žene, in otrokom zapravljajo premoženje.“ — „Je že prav, reče Herodež, jaz jih bom poiskal in strahoval.“ — „Tam v uni hiši živé nečiste hčere, in zapeljujejo, o kralj, Hebrejske mladence, ki so cvet in lepota tvoje dežele.“ — „Prav imaš, je Herodež rekel, jamo pregrehe bom razdjal.“ — „V tvojih ječah, kralj, se znajdejo tudi nekteri nedolžni, ki so po krivem toženi; dolgo časa že čakajo, naj se tožba preišče in njih nedolžnost dokaže: stori kmalo pravico, in reši jih.“ — „Naj se zgodi, reče kralj pripraven.“ — „Pa tudi ti,“ posvari s sveto resnobo sv. Janez kerstnik Herodeža, „tudi ti, o kralj! kaziš in podiraš s svojim življenjem srečo svoje dežele, in pohujšuješ svoje ljudstvo, ker ženo svojega brata v hiši imaš; to ti ni pripuščeno!“ — „Zdaj pa nobene besede več ne zini“, reče kralj serdit, „proč s tebo, v ječo; zakaj ti pozabiš, kdo sem jaz.“

Glejte, tak je bil Herodež, on je spoštoval in poslušal sv. Janeza, in je tudi mnogo storil, kar ga je sv. Janez učil; kakor hitro je bilo pa njegovo poglavitno poželjenje zadeto, serdit vzdigne nogo, in seme zveličanske besede božje potepta in v prah pohodi.

Takih Herodežev je še dandanašni grozno veliko, — zato nam treba ni uprašati, zakaj beseda božja tako malo sadu pri-
naša. — Škoda le, tavžentkrat škoda za cveteče mladence in

deklice, ki nedolžnost svojo zgublajo! „Glej,“ pravi neki učeni mož prav lepo, „glej mladina je božji rožni vert na zemlji. Otroci, mladenčiči, device v svoji nedolžnosti, so tiste rožice in cvetje, so pomlad in prijeten duh pred Bogom; ko bi teh ne bilo, bi malo veselja imel pogledati na zemljo. Kdor tedaj gre, in tako nedolžno človeško stvarico spridi in v greh zapelje; gorje, kaj bo Bog s takim zapeljivcom storil!“

Moj Bog, ohrani ti te rožice, razlivaj roso svoje milosti na-nje, ki jih ogenj poželjivosti posmoditi žuga!

3. Tudi prevzetni napuhnjeni človek seme besede božje z nogami tepta. Prevzetni človek ne more besede božje razumeti, zato ker sv. Duh njegovega serca ne razsvitljuje; zakaj „prevzetnim se Bog zoperstavlja, pravi sv. pismo, le ponižnim svojo gnado daje.“ Ali hočete imeti dokazov?

Mislite na prevzetnega farizeja v tempeljno, in na ponižnega colnarja, ki sta šla v tempelj molit, mislite na farizeje sploh. Farizeji so bili svetohlinski, hinavski ljudje. Vse, kar so storili, so storili le na videz, da so jih drugi ljudje vidili in hvalili. Zavoljo svojih zunajnih dobrih del so se pravične šteli, vse druge so pa kakor grešnike zaničevali. Ljudje so farizeje, ker so jih za svete imeli, zlo spoštovali, Jezus pa, kateri ljudi ni sodil po zunanem, ker je njih misli vedel, in hudobijo njih serca poznal, jih ni obrajtal, in jih je zavoljo njih hinavščine večkrat oistro posvaril. „Gorje vam, jim je rekel pri neki priložnosti, „gorje vam, pismarji in farizeji, hinavci! ki desetinite meto, janež in kumno, in opuščate, kar je imenitnišega v postavi, pravico, in usmiljenje in vero. Gorje vam, pismarji in farizeji, hinavci! ker čistite, kar je zunej kozarca in sklede, znotraj pa ste polni ropa in gnusobe. Gorje vam, pismarji in farizeji! hinavci! ker ste enaki pobeljenim grobom, kateri se od zunej ljudem lepi zdé, od znotraj pa so polni mertvaških kosti, in vsake gnusobe. Tako se tudi vi ljudem sicer od zunej pravični vidite, znotraj ste pa polni hinavščine in krivice.“ (Mat. 23, 23—28). Zakaj se je Zveličar ravno nad farizeji tako zlo razserdil? Zamerkajte si dobro, zato ker so bili polni ošabnosti in napuha. Zato pa tudi božje besede niso mogli zapopasti. Oni so prišli, so poslušali Jezusove pridige, pa so se z merzlim sercom proč obrnili. „Zato

tudi pravi sv. evangelist Janez (7, 48): „Je li kdo zmed viših veroval vanj, ali zmed farizejev?“

Savl ravno ni bil hudoben človek, to da bil je napuhnjen; njegova nagla sreča ga je napuhnjenega storila. Pa ravno ta njegov napuh ga je v pogubljenje pripravil: njegov napuh ga je omotil, da božjih besed ni več poslušal; njegov napuh ga je zapeljal, da je zoper božjo voljo nedolžnega Davida preganjal; zavoljo njegovega napuha ga je Bog s trona pahnil, in ponižnega Davida namesti njega kralja izvolil.

S k l e p.

Povedal sem vam zdaj nekatere tistih, kateri seme besede božje z nogami pohodijo, da nobenega sadu pri njih ne obrodi, in to so: lakomniki, posvetni dobrovoljci, nečistniki in pijanci, in pa prevzetni, napuhnjeni ljudje. Pri vseh teh je božja beseda zgubljena — zgubljena v večno pogubo njih duš. — Tedaj so ljudje vselej le sami krivi, da božja beseda pri vsi svoji moči in imenitnosti tako malo sadu prinaša. V IV. Mojzesovih bukvah berem, da se je Izraelcom v puščavi mana, to je, tista jed, ktera je vsakdan iz nebes padala, pristudila, da so jo zaničevali, da je niso več pridno poberali, in da so po mesnih Egiptovskih piskrih zdihovali: „tedej, pravi sv. pismo, se je serd božji nad ljudstvom vnel“ (IV. 11, 3). Božja beseda pa, pravi sv. Avguštin, je prava mana, to je duhovna jed, ktero nam je Bog pripravil, in ktera ima po namenu previdnosti božje za naše duše ravno to biti, kar je bila mana v puščavi za telo. Mi smo do zdaj to sveto mano, ktera nam s pridžnic pada, zaničevali, smo jo zaničljivo ležati pustili, pač se je bati, da se bo tudi nad nami božji serd vnel in se v polni meri čez nas razlil, kakor se je razlil vselej čez tiste, ki so Gospodovo besedo zaničevali. Oh, kristjani! obžalujmo svoje pregrehe, in v prihodnjic z veseljem, z vso skerbjo in s sveto častjo besedo božjo poslušajmo. Kdor božjo besedo ljubi in jo rad posluša, je znamenje, da bo večno zveličan. Kdor je iz Boga, besedo božjo posluša (Jan. 8, 47), pravi sv. pismo. Božjo besedo pa tudi spolnujmo, in svoje življenje po njej ravnajmo. Sv. Pavl pravi: „Ne kateri postavo slišijo, ampak le kateri jo dopolnujejo, so pri Bogu pravični“ (Rimlj. 2, 13). Amen.

Pridiga za 3. predpepelnično nedeljo.

(Od razveseljevanja; gov. J. Šk.)

Glejte! gremo gori v Jeruzalem, in vse se bo dopolnilo, kar je pisano od Sinu človekovega po prerokih. Luk. 18, 31.

V v o d.

Kako se nek vjema to, kar smo brali v današnjem sv. evangelju, s tim, kar se te dni med svetom godí? Svet vabi svoje služabnike na posvetno razveseljevanje, sveta cerkev pa svojim otrokom pred oči postavlja Jezusovo britko terpljenje, kterega je Jezus sam napovedoval rekoč: „Glejte! gremo gori v Jeruzalem, in vse se bo dopolnilo, kar je pisano od Sinu človekovega po prerokih.“ Med svetom naj večje veselje, v cerkvi naj večja žalost — kako se to strinja? Res se nam to čudno vidi kar na prvi pogled, vendar pa se da vse lepo razložiti. Glejte! sveta cerkev, naša skerbna mati, vidi, koliko nevarnost da žuga njenim otrokom sedajne pustne dni med svetom, in kako lahko bi padel eden ali drugi v greh in nesrečo; toraj jih odvrtačuje od razuzdanega posvetnega veselja s tim, da jim pred oči postavlja Kristusovo britko terpljenje. Nobena reč namreč ni tako pripravna, človeka od greha odvrtačevati, kakor ravno resno premišljevanje terpljenja Jezusovega. — Ko je pošten vojščak Urija z vojske prišel, mu je David svetoval, odpočiti si od truda in težav in se razveseljevati; Urija pa je kralju odgovoril, ter mu rekel: Joab, moj vojvoda, in njegovi zvesti služabniki se znajdejo še vedno na vojski z orožjem v rokah, in clo toliko časa nimajo, da bi si odpočili na terdih tleh; jaz pa bi se tukaj radoval in razveseljeval; vedi, o kralj, da tega nikakor ne storim (II. Reg. 11, 11.) Enako bi mogli tudi mi te dni odgovoriti razuzdanemu svetu, kadar nas vabi na svoje pregrešne veselice, ter mu reči: Jezus, moj nebeški vojvoda, na svetem križu zame umira, in jaz bi z razuzdanim svetom vžival pregrešno veselje; to ne gre nikakor ne! — Tako tadaj nas sv. cerkev od-

vračuje. Naj vam toraj danes od razveseljevanja spregovorim par besed, da bote vedeli, kaj je prav in po pravi meri.

Razlaga.

1) Struna, ktera je preveč nategnjena in napeta, se vterga. Tudi človek, od dela truden potrebuje oddihljeja in odpočitka. Vzemi človeku potreben počitek, in obnemogel ti bo. Kader si pa človek od dela in truda spet nekoliko odpočije, in si serce oveseli in glavo razvedri z kakim nedolžnim razveseljevanjem, si v tem potrebnem odpočitku in nedolžnem razveseljevanju zajema novo moč za novo delo, naj si že dela ali z roko ali z glavo.

Tudi sv. vera nam nikakor ne prepoveduje kar naravnost vsakega razveseljevanja. Tudi kristjan sme včasih vživati kako nedolžno veselje, se podati tu ali tam v kako veselo družinjo med poštene ljudi. Sv. pismo nam nedolžnega veselja nikjer ne prepoveduje. Modri Salomon marveč pravi: „Vsaka reč ima svoj čas, jok in smeh, žalovanje in razveseljevanje.“ (Pridig. 3, 1. 4.) In sv. Pavel celo veli: „Veselite se z veselimi.“ (Rom. 12, 15.)

2) Toda velik razloček je med nedolžnim in pregrešnim veseljem. Nedolžno veselje smemo včasih vživati, pregrešnega veselja pa nikoli nikjer ne smemo vživati. Tako pregrešno veselje na primeru je pijančevanje, ponočno vasovanje in prepevanje nespodobnih pesem, ogovarjanje (drugih ljudi) bližnjega, s kakoršnim ogovarjanjem si nekteri ljudje tako radi čas kratijo, prepovedane igre, in vsako razveseljevanje, v katerem umira ljuba nedolžnost, si obličje zakriva mila sramožljivost, in solze preлива sveta čistost, in kar je še več drugega takega ali enakega. Takega pregrešnega veselja naša sveta vera nobenemu kristjanu ne more in ne sme dovoliti in v nobenem času ne, tudi ne predpustom ali o pustnih dneh.

Pa tudi v ozir nedolžnega veselja je gledati treba na pravi čas in pravo mero. Človek je na svetu, da dela in da moli; ali z drugo besedo, da Boga časti, sebi pa nebesa služi. Razveseljevanje in odpočitek mu torej ni prvi pglavitni namen, ampak le pomoček, da lagleje svoj namen doseže, da si

po njem dobiva novo moč za delo, novo veselje za molitev. Zatoraj ne sme tudi nedolžnega veselja ne uživati takrat, kadar je treba delati in opravljati dolžnosti svojega stanu. In kadar vživa kako nedolžno veselje, ga sme uživati le s pravo mero. Nezmernost je vselej pregrešna.

3) Iz tega pa že lahko sklenete, da nimajo prav tisti, kateri mislijo, da ima človek pustne dni večo pravico do razveseljevanja, ali da mu še v greh ni zarajtano, če vživa clo kako pregrešno veselje. Greha delati in Boga žaliti nikoli nikjer ne smemo. Greh je in ostane božje razžaljenje, naj si ga že o postu doprinašaš ali predpustom.

Bog je vedno neskončno dobitljiv do nas; zato mu moramo vselaj iz serca hvaležni biti za njegove dobrote; tudi predpustom ga ne smemo žaliti z nehvaležnostjo.

Bog je zmerom neskončno usmiljen, ter nam odpušča naše grehe, ako se resnično poboljšamo; prederzno v božjo milost grešiti pa je velik greh, greh zoper svetega Duha, kterega nikoli ne smemo doprinašati, tudi pustne dni ne!

Bog je vedno svet, ter ljubi dobro in sovraži hudo vsaki čas, in tudi predpustom. Tudi predpustom ima Bog tanke ušesa in bister pogled, ki clo v serce vidi.

Bog je zmerom neskončno pravičen, ter plačuje vse dobro in kaznuje vse hudo na tanko po zasluženju. Tudi kar je pustne dni hudega storjenega, ne bo odšlo zasluženemu strahovanju. Poprej ali pozneje hudobneža božja roka dohiti. Včasih prav naglo, kar na mestu, kadar se grešnik naj manj zanaša.

4) Kako da Bog grešnika včasih kar naglo kaznuje, nam sv. pismo pred oči postavlja v mnogih zgledih. Kralj Baltazar se je ravno gostil v sredi vesele tovaršije, ko mu neznana roka obsodbo napiše na steno in še tisto noč je bil umorjen (Dan. 5, 5.) Oza se je skrinje zaveze prederzno dotaknil in pri tej priči se je mertev zvernil na zemljo (II. Reg. 6, 6.) Veliko Izraelcov je zadela božja jeza že takrat, ko so imeli usta še polna mesa, kterega so terjali iz gole poželjivosti in samopašnosti. (IV. Moz. 11, 13.) Neusmiljeni bogatin je bil ravno takrat poklican iz tega sveta, ter bil v pekel pokopan, ko je mislil naj bolj slastno živeti (Luk. 16,)

Pa tudi še dandanašni božja pravica marsikterikrat prav hitro grešnika najde. Naj vam zmed mnogo drugih povem le eno dogodbo, koja se je dogodila proti koncu pretečenega stoletja z nekim človekom, kteri je zasmehoval sveto vero in svete reči. Bilo je nekega dne med pustnim razveseljevanjem, ko ljudje na široki cesti (Breitstrasse) v Kolinskem mestu (Köln) zagledajo neznano maškaro, koja je tiho in osamljena po cesti šla, in s tim, da se je gledavcom odtegovala (umikala), še le bolj njih oči nase obračala. Nihče ni vedel, od kod da je prišla ta maškara, in ko je nekoliko pota po široki cesti prehodila, je nazadnje krenila v Hajmarske ulice (Heimergasse), in od tam naprej v zvonarske ulice (Glockengasse). Težko je popisati grozo, ktero je ta neznanica naredila med ljudmi. Maškara namreč je bila popolnoma oblečena v belo mertvaško oblačilo, v kakoršno so v ondotnem mestu oblačili merlice, preden so jih zabijali v mertvaško skrinjo in nosili na pokopališče. Ob rokah, za vratom in čez persi je imela černe povojčike (obveze), in tudi verhnja obleka (Ueberwurf) je bila černo obšita (obrobljena). Na glavi je imela dvojnati venec iz belega voska prepleten rožmarinom in šumečimi zlatimi penami (Flittergold) na obrazu strašno mertvaško šemo (grinzende Todtenlarve), in v bledih rokah, na persih sklenjenih, je deržala rožnikranc (molek), palmovo vejico in majhno černo britko martro. — Bila je res kakor živi merlič. Jelo se je že mračiti, zato je bila pa še strašnejša viditi neznanica maškara. Na vse strani so ljudje pred njo bežali, in vsi prestrašeni okna zapirali in vrata zaklepali. Mlada gospa, koja je srečala tega živega merliča, je od straha na glas zavpila in omedlela. Odraščeni mladeneč, kteri je tudi mislil vbežati v neko hišo, je ponameroma z toliko silo sunil maškaro v trebuh, da se je znak na tla zvernila. Berž ko ne je bila s tim kaj poškodovana, ker je dalj časa, kakor je bila dolga in široka, ležala na tlaku, prejden si je zamogla na noge pomagati. Na zadnje se le vender spravi spet na kviško, in hiti med rotenjem okolistoječih v svoje stanovanje ob široki cesti. — Maškaro so zdaj spoznali, in dalj časa od nje govorili po vsem mestu. Kake tri tedne potem je umerl — ne ve se prav, za kako boleznijo — kar na nagloma na širokih ulicah nek premožen

mož, kateri v ozir pobožnosti ni imel ravno posebno dobrega slovesa. — Veliko ljudi se je bilo zbralo za pogrebom. Vsi pa so spoznali kmalo hišo in moža; bil je namreč ravno tisti, kateri je pretečene pustne dni napravil toliko strahu in pohujšanja med ljudmi. — Čudili so se o čudnih potih božje previdnosti, in eni zmed ljudstva so rekli: „Pred tremi tedni gotovo ni mislil, kaj ga bo danes zadelo; to je očitna kazen božja i. t. d.“

Merliča vzdignejo, ter neso. Duhovščina gre naprej, in prepeva navadne mertvaške pesmi, dokler ne pridejo do vogla Hajmarskih ulic. Ravno so hotli iz Hajmarskih ulic kreniti v Zvonarske ulice, ko se mertvaška skrinja, kakor od vertinca iz nosilnic vzdignjena, s silnim ropotom na tla zverne, razpoči in pokrov proč odskoči. Osupnjeni obstoje nosači, in ne vedo, kako bi si razložili to čudno dogodbo, kakoršne ne pomni nobeden tadajnih ljudi. Ljudstvo pa se zbira trupoma krog mertvaške škrinje, ter gleda z nemo grozo na razgernjenega merliča na tleh ležečega. Naj bolj pa se je množica čudila, ko se zavè, da je merlič ležal zdaj ravno na tistem mestu, na katerem je pred pustom kot maškara pohujšanje delal in padel, in bil takrat v ravno tistem zgrozivnem oblačilu, v katerem je zdaj v mertvaški skrinji ležal.

S k l e p.

Iz vsega tega, kar sem vam danes povedal, zdaj lahko posnamete, da Boga nikoli ne smemo žaliti in tudi predpustom ne. Tudi to ne sme grešnika prederznega delati, da ga dosihmal božja roka še ni zadela. Nevtegoma vtegne nanj kazen prihrumeti, kedar se naj manj zanaša.

Herodot, nek greški zgodovinar, pripoveduje od nek-dajnih Egipčanov, da so imeli v navadi v svojih pojedinah mertvaško glavo okoli nositi. Tistemu, ki je mertvaško glavo okoli nosil, je bilo naročeno, vsakemu gostu povedati na uho: „Glej to kost, in spomni se, da scasoma boš tudi ti tak“. S tim so zavirali razuzdanost, in nezmernost odvracevali od svojih obedov. — Jaz vam scer ne priporočam, da bi tudi vi pri vaših obedih in razveseljevanjih mertvaško glavo krog

mize nosili ali na mizo postavljali. Priporočim vam pa pogostoma spominjati si na smert, na grob in kar človeka unkrāj groba čaka. Posebno koristna bi bila taka misel pri razveseljevanju. Gotovo bi vas taka misel od greha odvrāčevala in od pregrešnega veselja, in vaše razveseljevanje bi bilo spodobno, in nedolžno. Oce nebeški bi potem z dopadenjem se oziral na vaše tovaršije in družbe, ter svoj sveti blagoslov v obilni meri razlil nad vas, svoje ljube otročice, kar vam vsem prav iz serca želim. Amen.

Postne pridige.

(Od pokore in njenih pripomočkov; gov. M. T.)

Pepelnično nedeljo.

(Od dolžnosti, pokoro delati.)

„Glejte, zdaj je prijetni čas, glejte, zdaj je dan zveličanja!“ II, Kor. 6, 2.

V v o d.

Vse, kamor obernem svoje oči, se ob gotovih časih spreminja. Černa noč se umakne belemu dnevu, in merzla zima prijetnim dnevom ljube spomladi. Polja, travniki in nogradi, oproščeni snežne odeje, se oblačijo v novo zelenje; živali se prelevé, gosenca zdrami iz zimskega spanja in spremeni v pisanega metulja. Ali naj bi po tem takem mar človek, ta izverstna podoba Božja, čegar duša ima nar večé darove, zmiraj na enem mestu ostal, ne hrepenel po čedalje večí popolnosti, ali še celo tical v svojih starih pregrešnih navadah? O kaj še! Tudi on naj se ob gotovih časih spremeni in ponovi v svojem notranjem. To je bil namreč namen prihoda Kristusovega na zemlji, njegovega evangelija in terpljenja, njegove smerti in njegovega vstajenja. Prenovljenje notranjega

človeka so tirjali aposteljni od Judov in nevernikov, preden so jih po zakramentu sv. kersta sprejemali v Kristusovo cerkev. Prenovljenje notranjega človeka tirja tudi zdaj sv. katoliška cerkev od svojih otrok, ker jim z začetkom postnega časa z aposteljnom kliče: „Glejte, zdaj je prijetni čas; glejte, zdaj je dan zveličanja!“ In da nam je takega prenovljenja treba, nam pravi tudi naša z grehom obtežena vest.

Vendar jih je pa veliko celo med kristjani, ki od tega notranjega spremenjenja človekovega nočejo nič vedeti, temuč pravijo s krivoverci: „Pokore nam ni treba; zakaj vse pri spovedi naložene, kakor prostovoljno sprejete zadostivne dela so brez sadu, in celo osramotivne za Kristusa, ker se je on za naše grehe pokoril, ter s svojim terpljenjem in s svojo smertjo na križi naš dolg v nebesih zbrisal. Za čemu toraj, pravijo, zatajevanje? za čemu pokora, post in križanje svojega mesa? Dosti je samo poboljšanje življenja.“

To, ljubi moji! je ena tistih zmot, ktere se ne le krivoverci Luterani deržé, ampak se je tudi veliko katoličanov poprijemlje; ki jo je pa sv. cerkev v Tridentinskem zbirališči po pravici zaverгла. Za tega del, ker sem se bil namenil, Vam v letošnjem postnem času od pokore in od njenih pripomočkov kaj več govoriti, Vam bom v svoji prvi pridigi nar poprej pokazal, da je naša dolžnost po storjenih če prav odpuščenih grehih pokoro delati; in sicer to od nas tirjate 1) Pravičnost Božja in 2) pravičnost do samega sebe.

Začnem v imenu terpljenja našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa!

Razlaga.

Kaj je pokora, in zakaj naj pokoro delamo? Pokora je iz proste volje prevzeto terpljenje, kateremu naj se zlasti zato podvrčamo, ker smo grešili. To tirja od nas tudi po storjeni spovedi 1) Božja pravičnost.

Ze učeni Tertulijan v starih časih vprašuje: „Kaj je grešnik?“ Na to si sam odgovori: „Grešnik je človek, ki zato živi na svetu, da pokoro dela in greh obžaluje“; to je: da

terpi, sam sebe zatajuje, svoje občutke in svojo poželjivost kroti, in križa svoje spačeno meso. Ravno tako govori sv. Avguštin od treh sodnjih stolov, kjer Bog na trojno vižo grešnika sodi. Na prvem sodnjem stolu mu ne kaže nič drugega, kakor svojo dobrotljivost in svoje usmiljenje; in to je pri zakramentu sv. kersta. Tam je namreč Bog tolikanj dobrovoljen, da grešniku ne le greh odpusti in ga za svojega otroka sprejme, ampak mu še celo ves dolg z zasluženim pokorjenjem vred prizanese brez kakošnega nasprotnega povračila. Pri drugem sodnjem stolu razodeva Bog zgolj pravičnost, in to bo konec sveta na dan vesoljne sodbe; ker tisti dan bo dan jeze in maščevanja. Pri tretjem sodnjem stolu pa ponuja Gospod Bog oboje, usmiljenje in pravičnost, in to je: zakrament sv. pokore. Usmiljenje nam skazuje, ker grešniku v oziru na neskončno zadostenje Kristusovo ves dolg greha za vselej odpusti in ga spet v ljubezni za svojega sina objame; pravičnost pa, ker od grešnika tirja, da naj za svoje grehe časne kazne terpi.“ Tako sv. Avguštin. Da je to prav, bote vidili iz te prilike:

Če svojega bližnjega na njegovi časti ali na njegovem premoženju hudo poškodujemo, kaj smo dolžni storiti? Ali je morebiti že tega zadosti, če svojo krivico pred njim spoznamo in se mu je obtožimo? Ali nismo veliko več dolžni, da mu to storjeno škodo po vsi svoji moči povernemo? — Ali pa, če bi deželski sodniki hudodelnika k smerti obsodili, pa bi mu kralj ali cesar prizanesel, mu li s tim vse drugo odpusti? ali mu ne spremeni to smertno sodbo s kako drugo manjšo? Poglej! Ravno tako se grešnik pregreši zoper Božjo čast in njegovo premoženje; toraj vidiš, da še ni dovolj, če le svoj greh spoznaš, temuč si moraš tudi prizadjeti, da Bogu odvzeto ali prikrajšano čast po vsi svoji moči povračuješ. Tudi nad grešnikom je sklenjena smertna sodba. Če si bil pa v zakramentu sv. pokore pomilosten od večne smerti, se boš mar zoper to pritožil, če ti Božja pravičnost veliko manjše časne pokorila naklada? „Da, pravi sv. Avguštin, primoran je človek terpeti, tudi po zadobljenem odpuščenju svojih grehov.“ In ravno to terdijo sv. Evheri, sv. Gregor, sv. Bernard in drugi, rekoč: „da nam Bog po storjeni pokori naše grehe zbríše, toda časnega maščevanja ne prizanese; zakaj, ali jih mora

človek sam nad sebo, ali pa jih mora Bog nad njim kaznovati.

Da so to skozi vse čase nar bolj učeni možje spoznali, nam spričujejo zgodbe, odkar svet stoji. Če pregledujemo sv. pismo stare zaveze, beremo od spokornih rasovnih oblačil, ki sta jih kralja David in Joram, pokorivši se, nosila; beremo od naših prvih starišev, od Adama in Eve, da sta si po storjenem grehu s peresí od figovih (smokvinih) dreves nagoto pokrivala. In zakaj s peresi od figovih dreves? Sv. Irenej pravi, „zato, da sta pokazala, kako naj človek, kadar greši, oblačilo pokore, ojestro in terdo, kakor peresa figovih dreves, obleče.“ Beremo od slovečega kralja Davida, da se je zelo pregrešil zoper Boga, pa svoj greh spet obžaloval, da mu je Bog po preroku Natanu odpuščenje njegovega greha zagotovil. „Gospod je tvoj greh odvezel, mu je rekel, in ne boš umrl; vendar, ker si storil, pravi nadalje, zato mora sin, ki ti je rojen, umreti, ter meč, bojevanje in vojskovanje ne ločiti se od tvojega vratu, ker si me zaničeval.“ Poglejte, ljubi moji! v tem časne šibe, ki jih je Bog Davidu še po odpuščenju njegovega greha naložil. Ako pa od njega beremo, kako je še v pozni starosti k Bogu zdihoval, rekoč: „Pripravljen, o Gospod, sem za šibe, in moja bolečina mi je vedno pred očmi; zakaj spoznam svojo krivico in skerb mi je, da se zanjo spokorim; sleherno noč močim s solzami svoje ležišče, pepel jèm na mesto kruha, in s solzami mešam svojo pijačo;“ — iz tega vidimo tiste spokorne dela, ki si jih je David sam iz proste volje nalagal.

Toda — morebiti kdo poreče, to je bilo v stari zavezi, ne pa v novi, ko je Kristus za naše grehe nebeškemu Očetu popolnoma zadostil. Toraj pogledjmo v naglici zgodbe v novi zavezi, da se homo prepričali, kako so se pravični vkljub Kristusovemu zadostenju na križi vendar le ojestro pokorili. Komu, vas prašam, ni znana pokora prvih kristjanov? Brez vsega razločka stanu, ali spola, ali starosti so spokorniki pred cerkvenimi vratmi na obraz padali, se dali od notri in vun gredočih z nogami taptati, in so z žalostnimi molitvami klicali na njihovo priprošnjo. Kdo ne ve od velike spokornosti svetnikov Božjih? od tistih Svetnikov, ki so za voljo majhnih slabost

svetu za vselej dali slovo s čuvanjem, z lakotjo in žejo svoje telo sušili, in s tem ne še zadovoljni, ga v rasovnike oblačili, s šibami do kervi ranili, z nožmi do kosti bodli. Tako sv. Antoni, Hilari, Pakomi in veliko drugih. Za majhnih pregreškov voljo so se odtegnili v puščave, skrivali se po podzemeljskih jamah in dupljah; prebivali med kačami in divjimi zverinami, živeli od samih zelišč in korenin ter po svarjenju sv. Pavla nosili morjenje Jezusa Kristusa na svojem telesu. — Ako pa tako spokorno življenje nad svetniki vidimo, ali naj mar zato mislimo, da je Bog za njih grehe večo pokoro tiral, kakor za naše, in da zdaj naših ne kaznuje z ravno tisto ostrostjo? In tedaj, kje je tvoja spokornost za veliko večje, smertne grehe? Ti morebiti porečeš: „Saj sem se spovedal, in naloženo pokoro opravil.“ Kakošna pa je bila tista pokora? Dva očenaša, kak majhen post ali majhna miloščina, in s tim misliš, da je že vse poravnano? Ali naj bi majhna miloščina za vse tvoje krivice in goljufije, majhno priterganje pri jedi in pijači za vso tvojo samogoltnost in pijanost, majhno zatajevanje vsem pregreham tvojega razujzdanega mesa zadostilo; kaka maša ali oddelek sv. roženkranca, trije očenaši in češčena Marije naj bi bile zadosti za deset, dvajset, sto ali še več smernih grehov? Toraj nikar ne pozabi, da je pokora, ki jo spovednik naloži, vse kaj drugega od pokore, katero mora grešnik sam od sebe delati, in sicer delati jo po velikosti svojih grehov. Zakaj sv. Ciprijan pravi: „Grešnikova pokora ne sme biti manjša, kakor hudobija, ki jo je storil.“

O, ljubi moji, kako pač to očitanje večidel vse zmed nas zadeva, ker k večemu od spovednika naloženo pokoro odpravimo; za lastno se pa še ne zmenimo. Misleč, da Božja pravičnost od nas nič več noče, živimo, kakor smo živeli, spimo brez skerbí, jemo in pijemo, kakor poprej, se smejamo in norčujemo, smo dobre in židane volje, ter prepuščamo pokoro jecam in samostanom, pozabivši, da tudi po odpuščenih grehah B. pravičnost tirja od nas spokorno življenje. Kolik odgovor!

Da naj pokoro delamo, to tirja

2) pravičnost do samega sebe. Da smo, kedar grešimo, kazni vredni, in da naj za greha voljo razžaljenega Boga s

pokoro tolažimo, to mislim, vsak sam od sebe spozna. Vendar pa morebiti kdo poreče: „Saj bi se te kazni dale kako drugače zbrisati, postavim z večkratnim žalim spominom in kesanjem nad storjenim grehom, ali z zadobljenjem cerkvenih odpustkov, ali z veliko družimi dobrimi deli; zakaj naj bi še telo terpinčili?“ Da je to zmota, previdite iz te le prilike: Dva ubijavca in tatova, mojster in njegov hlapec, prideta na zadnje gosposki v pest. Oba sta kradla, ropala in morila, vendar pa s tim razlockom, da je bil hlapec vodja, serčnejši in grozovitniši, ki je tudi veliko več tatvin in ropov doprinesel memo svojega mojstra. Kako se bo sodba za nju izšla? Ali bi ne bila vnebovpijoca krivica, ako bi bil hlapec, ki je bil vodja pri hudodelstvih, popolnoma pomilosten? — Ako to priliko grešnik nase oberne, more spoznati, da, kolikorkrat smertno greši, stori rop, tatvino, stori umor na Božji časti, pravi sv. Pavl. Ta mojster v tebi, ki v tatvino in druge hudodelstva sicer dovoli, pa jih sam ne izpelja, je tvoja duša, in tisti hlapec, ki jih izpeljuje, je tvoje telo. Bi bilo toraj po pravici, ako bi bila sama tvoja duša k kesanju in serčnim bolecinam obsojena, telo pa vsake šibe oprosteno? Zakaj naj bi bilo ravno tvoje meso, ki je prišlo iz zemlje, in bo spet le peščica červov in persti, izvzeto, da bi imelo prednost pred tvojo dušo, ki je duh od Božjega duha, in že po svoji natori neumerjoča? In, ali ni tudi telo več pokore vredno, kakor duša, ker se je greh le telesa, ne pa duši, pritegal in le nje-mu kaj časnega dobička ali veselja prinesel? Zakaj vse pregrehe, razun napuha in nevošljivosti, zgolj na to merijo, kar telesu dobro dene, in vse zoperno od njega odverne. Ali niso oči, ušesa, jezik, gerlo in trebuh zapeljivci v greh? Poslušajte, kako sv. Pavel v skušnjavah svojega mesa zdihuje: „Oh, ne storim dobrega, česar hočem, ampak hudo, česar nočem; druga postava je v mojem telesu, druga v mojem duhu. O joj mene, nesrečnega! kdo me bo rešil iz vezi umerljivega telesa?“ Berite, kakošno vojskovanje z mesom so imeli Svetniki, ki so sicer zapeljivemu svetu, toda svojemu mesu nikoli ne ubežali. Tako bote vidili sv. Hieronima, kako s kameni svojo od lakote in žeje usušeno telo tolce; vidili sv. Bernarda, ki se v zmerznjen bajer verže; vidili sv. Benedikta, ki se po ter-

njevem germu sem ter tje meče, — vse zato, da so razuzdanost svojega poželjivega mesa v berzdah obderžali. Po tem takem lahko spoznate, da tudi pravičnost, katero smo sami sebi dolžni, od nas tirja, naj celo za odpuščene grehe delamo pokoro. V zgled naj nam bodo sv. papež Marcel, ki je za voljo enega samega greha svojo krono za vselej odložil in zapovedal, da še po smerti ne smejo zagrebsti njegovega trupla, ker za voljo greha ni vreden v zemlji trohneti; — sv. Viktorin, ki si je za voljo enega samega greha zoper čistost svoje roke, kakor zagojzdo, dal v razklano poko nekega drevesa zabiti, da mu je vse sterlo in zmlinčilo; — sv. Jakob, ki se je za voljo enacega pregreška živ vlegel v grobove tistih rajnih, s kterimi je v življenji grešil, in ondi z vednimi solzami pokore objokoval svoje grehe. V zgled nam bodi sv. Guarin, ki je po vseh štirih iz Španskega notri do Rima lezel, se ondi sv. očetu svojih grehov obtožil, in se spet v enaki pokori nazaj v svojo deželo vernil, ter v njej živel do zadnjega zdihljeja. Posnemajmo sv. Franciška Ksaverjanskega, ki si je, da je ples in druge razveseljenja v mladih letih pokoril, noge in kolena z žimnatmi vervmi tako terdo prevezoval, da so se mu živemu v grozovitnih bolečinah v meso zarastle.

S k l e p.

Tako pokorimo zavoljo pravičnosti B., in zavoljo pravičnosti, ki smo jo sami sebi dolžni, z dušo vred tudi svoje telo, da odidemo ostrosti tistega sodnika, pod čegar poveljem je cela armada bolezen in bolečin, stisk in nadlog, in ki hrani še na unem svetu strašni peklenski ogenj za té, ki tu do zadnjega vinarja ne poplačajo vsega svojega dolga. „Da ne bomo kaznovani, rečem k sklepu s sv. Krizostomom, da ne bomo kaznovani, kaznuj vsak sam sebe s solzami, s čuvanjem, s postom in z družimi telesnimi pokorili.“ Amen.

Drugo postno ali kvaterno nedeljo.

(Od potrebe, da naj delamo pokore; gov. M. T.)

„To namreč je volja Božja, vaše posvečenje.“ I. Tes. 4, 3.

V v o d.

Če si današnje nedeljo spremenjenje Jezusovo pred oči postavim, moram z nekim pridigarjem reči: „O srečno skalo Tabra, nad čegar kamnitih višavah se danes vzdiguje tisto solnce, ki naše s svojo svetlobo visoko prekosí! O ko bi mogel skrivé izpod sence tistih dreves le enkrat na Jezusa pogledati, ki je obdan s tisto častjo, ki jo je imel pri Ocetu, preden je svet bil! O ko bi smel pogledati tisti nar svetejši od toliko rajskih žarkov razsvetljeni obraz, in tiste svetle oblačila, bele, kakor na novo padli sneg; morebiti bi vam zamogel od nebeškega kraljestva kaj več tolažljivega govoriti, vašega duha razjasniti in s sercnostjo navdati! Ali pregnan v dolino solz ne poznam družega, kakor zemljo in njeni terpež, in kadar se nebeškega zvelicanja spominjam, se mi na mesto govorjenja le vzdihljeji silijo in oči mi zalivajo britke solze. Spominjam se besed Jezus Siraha, ki pravi: „Težek jarm leži na Adamovih otrocih od dne njih rojstva do dne njih pokopa.“ Saj koliko je treba truda, koliko terpljenja, koliko potu in žuljev, preden si v mladih letih v tak stan pripomoreš, da se ti ni treba več operati na ptujo pomoč! Koliko poterpežljivosti, koliko zatajevanja, morjenja udov in počutkov, koliko sile in križanja samega je pa še le treba, da se, oprosteno jarma poželjivosti vkloniš pod lahko butaro in sladki jarm Gospodov, in povzdigneš do duhovnega, do nebeškega! Vendar je po besedah sv. Pavla do Tesalonicanov „volja Božja vaše posvečenje.“ Le v posvečenju samega sebe ima spremenjenje Kristusovo na Tabru za nas veselo upanje enacega spremenjenja naših teles po vstajenju od mertvih, ko ima trohljivo obleči nestrohljivo. To upanje nekdanjega čistitega

spremenjenja naših teles poslednji dan je toraj le po našem posvečenju, in naše posvečenje le po vredni pokori mogoče.

Zato sem že danes teden svoje ogovore v postnem času pričel z naukom, kako potrebno da je, naj celo po odpuščeni svojih grehov delamo pokoro zavoljo pravičnosti Božje in zavoljo pravičnosti do samega sebe. Danes pa rečem na dalje: Delaj pokoro 1. zato, da ne boš za naprej grešil, 2. jo delaj zato, ker jo je delal tvoj križani Zveličar, in 3. jo delaj v spominu, da ne pot mehkužnosti, ampak pot križev je pot proti nebesom. — Začnem v imenu Jezusovem!

Razlaga.

1. Delaj pokoro, da ne boš več grešil. Kaj ne, naj konj še tako dobro teče, vendar mu mora gospodar večkrat šibo pokazati, ali vajeti napeti in berzde stisniti, da se ne spoduka, in gladko naprej teče. Toliko bolj pa ga je še le treba berzdati in vajeti nategovati, kadar se je tacemu spodtikovanju že privadil. — Ravno tako je s človekom v dušnem obziru. Naj bo še tako nedolžen, in živi naj pobožno, kolikor more, vendar kako v tavžent nevarnostih je njegova nedolžnost in pobožnost! Zato pravi apostel: „Kdor stoji, naj gleda, da ne pade.“ Nedolžnost nosimo v kerhkih, zdrobljivih posodah, v svojem k grehu tolikanj nagojenemu telesu; in skušnja nam spricuje, da jih je sicer veliko dobro začelo, pa slabo dokončalo, kakor kralj Savel, ali Salomon. Za tega voljo mora tudi nedolžni svojo natoro v berzdih in vajetih deržati, da se ne začne spodtikati na potu proti nebeškemu Tabru. Ako je pa človek grešil, vendar se spreobernal, da pravično živi, mu je toliko bolj treba svojo natoro krotiti, da se ne spodtika nad vsako overo. Zakaj grešnik po svojem spreobernjenju je v sebi le deblo pregrehe posekal, ali korenine so še ostale v njegovem sercu. Ozdravljen je od svoje bolezn, toda neka slabost mu je po bolezn še ostala, in kakor se zlomljena pa spet zaceljena roka ali noga pri nar manjši nesreči hitro zlomi; ravno tako spreobernjenega grešnika lahko nar manjša skušnjava spet podere. Naj je tudi hudiča iz sebe izgnal, vendar si še zmiraj na novo prizadeva, v pometeno in

posnaženo hišo tvoje duše se poverniti in še sedem hujših duhov memo sebe si privzeti, tako da je poslednje človekovo hujše od prvega. Zato mora spreobrnjeni grešnik kakor močni v orožji svojega dvora skerbno varovati.

Ktere pa so tako močne orožja, ki ga hudega varujejo? Ali molitev, čuvanje, dobre dela, pridobljenje cerkvenih odpustkov? Res so to dobri pripomočki zoper greh; toda niso nar boljši, ne nar močnejši. Nar močnejši so take pokorila, ki si jih grešnik sam in iz proste volje naloži, kakor post, miloščina, berzdanje svoje poželjivosti, poterpežljivo prenašanje vsakdanjih zopernost, morjenje in križanje svojega mesa; ker nas že spomin na njihove bolečine od greha odvraca. Če si jih naloži nedolžni, si misli: „Ako si moram silo prizadati, da ne grešim, kako bi se še le moral pokoriti, če bi bil grešil bil!“ Če si jih pa naloži grešnik po svojem spreobrnjenji, si misli: „Že ta bolečina, ki jo tukaj terpim za greha voljo, je velika, kolika še le bo bolečina v terpljenji vic! toraj se moram varovati, da spet ne grešim.“ Saj je gotovo, da se nam nič bolj ne vtisne v spomin, kakor šiba, s katero smo bili tepeni, in že Tomaž Akvinski pravi: „Ne poverne se človek kmali v tisti greh, za česar voljo ga je šiba sklela.“

Prostovoljne pokorila so pa tudi za tega del nar močnejši pripomočki zoper greh, ker človeku dodelé neko notranjo moč in terdnost, s kterima se uči premagovati svojo natoro. Te prostovoljne pokorila zbrisejo tudi ostanke greha in zatarejo hudobne navade. Tako se z zatiranjem svojih oči obvaruješ zijale lahkomišljenosti, s prostovoljnim ponižanjem napihnjene prenapetosti, s postom in pritergovanjem svoje požrešnosti in samogoltnosti, z molčanjem strupenosti svojega jezika, s križanjem svojega mesa njegove razberzdanosti. Prostovoljne pokorila nam poslednjič od Boga pridobivajo zmiraj več in več gnade, s čegar pomočjo se grehu zoperstaviti zamoremo; zakaj, „če smo od posta posušeni in od pokorjenja oslavljeni, silo prizadevamo nebesom“, so besede učenega Tertulijana.

Ker so pa prostovoljne pokorila nar močnejši pripomočki zoper greh, je li čuda, če so nar nedolžniši, nar svetejši delali nar večo pokoro? Če poterpežljivi Job pred svojim Bogom spoznava: „Kaznujem samega sebe in se pokorim v prahu in

pepelu?“ — če se že v maternem telesu posvečeni Janez Kerstnik v terdo oblačilo iz kamelne dlake oblači in tako terdo posti, da je šla govornica, da ne je in ne pije? — če je sv. Bernard v svojem nezadolženji svoje že brez tega bolehnno telo s postom, s šibami in tepenjem tako terpinčil, da je bil bolj koščeni smerti, kakor živemu človeku podoben? če sv. Alojzi, ki so ga v kerstni nedolžnosti zagrebli, dasiravno v kraljevih dvorinah, pa vendar na golih, terdih diljah spi in vse svoje kosilice na lote pretchtuje? — če bi te in druge vprašali: zakaj se li nedolžnost v tako tesnobo vprega, zakaj tako pokori? ali nam ne bodo odgovorili s sv. Bernardom: „Če nismo grešili, vendar nam je bilo mogoče grešiti, in da smo se tega obvarovali, nam je pripomogla le prostovoljno naložena pokora.“ In, ljubi moji! če sv. Pavel, ta izvoljena posoda Gospodova, s svojimi večnimi zaslugami za nebesa vendar le skerbi, da bi pogubljen ne bil, če ne bo terl in v sužnost deval svojega telesa; koliko več skerbi bi morali še to mi v svojem mehkužnem, pred križem in pokoro bežečem življenji imeti! Da, gotovo resnica je, da ravno pomanjkanje pokorjenja je krivo naših novih, in tako pogostnih padcov v greh.

2. Naj delamo pokoro, ker jo je delal naš križani Zveličar. — Če v naglici pregledamo življenje Kristusovo od prvega do zadnjega trenutka njegovega, vidimo, da je vse kakor nepretergana rajda pokore in terpljenja. Pokoro in terpljenje vidimo pri njegovem rojstvu, pokoro pri obrezovanji, pokoro pri begu v Egipt in na potu nazaj v Nazaret, pokoro skozi 30 let njegovega prebivanja v domači deželi, pokoro delati ga vidimo poslednje tri leta pri doverševanji velicega dela našega odrešenja, in zlasti v pokori ga vidimo poslednje dni njegovega terpljenja in Njegove smerti na križi.

„Moža bolečin“ ga že imenuje prerok Izaija, in to spričujejo vervi in vezi, sulice in meči, udarci in zausnice; to spričujejo bodeče ternje, šibe in jermenja, biči in verige, žebli in težki hlod križa. Ni ga bilo ne uda na telesu brez posebnih bolečin, ne občutka brez terpljenja. Bil je od nog do glave le ena rana. Njegovo oko (se) je tonilo v kervi, njegovo uho poslušati moralo toliko strašnega bogokletstva, njegov

obraz onesnažen bil z gnjusobo teh, ki so mu vanj bljevali, in njegov jezik je moral okusiti zopernost žolca in kisa. — Ni je tudi manjkalo ne ene reči, ktere mora grešnik dopolniti, da zadobi odpuščenje svojih grehov, ktere bi On, nar nedolžniši, dopolnil ne bil. Kako britko je bilo spraševanje vesti, ko so na Gecemanskem vertu memo njegovega duha memo šle vse hudobije, ki so se kdaj godile pod solncem do konca sveta! Koliko žalost je pač občutil nad njimi, ker je kervavi pot nad njimi pretakal in je vsa pobita bila njegova duša do smerti! Kako ponižno je spoznal vse te pregrehe, ko je pred sodnjim stolom Pilatovim se dal obsoditi v nar sramotnišo smert na križi! Koliko zadostenje je pa tudi na zadnje plačal razžaljenimu Očetu, da je na križi med razbojnikе prištet in od vseh zasramovan in zasmehovan izdihnil svojo dušo! — In vse to brez lastnega zadolženja iz same ljubezni do nas. — Toraj vas uprašam, ljubi moji! ako je Kristus naša glava, in mi njegovi udje; komu bi se spodobilo, da bi se s cveticami venčal ali po rožicah hodil, če je glava njegovega Zveličarja s ternjem razbodena, z bolečinami napolnjena in na križi pobešena? Če gre Jezus naš vodnik in poveljnik, zoper tamo pekla in hudobijo sveta s krono, z žebli in s križem v rokah v kervavi boj; in gre za njim v to mesnico na tavžente in tavžente njegovih zvestih učencov, devic in marternikov; bi li za nas, njegove vojščake, ne bila nar večja sramota, če bi za svojim tako hrabrim vojskovodjem zaostajali? kdo tacih bi se prederznil ozreti se na britko martro, da bi ga rudečica ne oblila? „O sramota nad vse sramote, kliče sv. Bernard, da se pod s ternjem obteženo glavo le en mehkužen ud najde!“ Zato, če bi tudi svoje žive dni ne bili nikoli grešili in bi nam bilo na voljo dano, ali v vednem razveseljevanji, ali pa v križih in v pokori iti v nebesa, bi morali za križe poprijeti za časti voljo, da imamo križanega Zveličarja.

3. Delajmo pokoro v spominu, da ne pot mehkužnosti, ampak pot križev je proti nebesom. Življenje namreč, ki tega išče, kar se telesu prilega, vse pa od sebe paha, kar mu teško dé, ni a) kerščansko, in je b) še celo pregrešno.

a) Kaj naj bi se bili ljudje modrosti učili od neumne živine. Tako beremo pri cerkv. pridigarji: „Lenuh! pojdi k mravljinцу in glej na njene pota; poglej, ob času žetve po

letu si išče hrane, da ima po zimi o čem živeti.“ Od tega se uči tudi ti, kako moraš s trudom delati za nebesa. Ravno tako Job govori: „Vprašaj neumne živali, konje in vole, in ti te bodo učili“ česa? — Tega, kako poterpežljivo nosi svoj jarm. „Vprašaj ptice pod nebom, in ti bodo pokazale,“ — kako svoje serce od posvetnega povzdiguje do nebeškega.“ Govori z zemljo, in ti bo odgovorila“, koga? kako prinašaj vreden sad pokore. „Vprašaj ribe v morji“, in ti bodo povedale“ — koga? Kako plavaj po môtmem morji časnih oprávil, da svoje življenje ohraniš in otmeš svojo dušo. — Tako kdaj v stari zavezi. Ko je pa Kristus prišel, je on postal naš Učenik in kazavec pravega pota proti nebesom. „Jaz sem pot, resnica in življenje,“ pravi, „Jaz sem vrata; kdor bo skozi mé notri šel, bo zveličan.“ „Skozi vrata notri iti se pa po besedah sv. Avgústina nič družega ne praví, kakor Kristusa posnemati.“ „In druge podlage, pravi sv. Pavel, ne more nihče postaviti, kakor je ta od Kristusa postavljena.“ Če pa Kristus govori od ozke poti in od tesnih vrat, ki peljajo v življenje; če pravi, da od dne Janeza Kerstnika do sem nebeško kraljestvo silo terpi itd. — je očitno, da mora naše življenje Kristusovemu enako biti, če hočemo za njim priti na sedeže nam pripravljene pri Očetu. Toraj po besedah sv. Bernarda tisti še ni kristjan, ki je z vodo oblit, ampak tisti, ki za Kristusom hodi, njegove zglede posnema, svoje življenje, vse djanje in nehanje po Njegovem ravna. — Slišali smo pa ravno poprej, da se od Kristusovega zgléda križ in pokorjenje ne da ločiti. Po tem tacem mehkužno življenje ni kerščansko življenje, ker je Kristusovemu nasprot, in le pot križev in terpljenja, pot pokore je prava pot proti nebesom. „Zgléd sem vam zapustil, da tudi vi tako storite, kakor sem jaz vam storil,“ so Njegove besede.

b) Mehkužno življenje brez pokore je tudi pregrešno in pelje naravnost v pogubljenje. Zakaj? Zato, ker se je nemo-goče brez pokore in zatajevanja grehov zderžati, ker se tako življenje zmiraj v bližnjih priložnostih v greh znajde, in ker človeku naposled odvzame vse veselje do Božjih reči, ga oslepi in tako spreoberne, da se zgoli za sužnja svoje poželjivosti vdinja. Enaki so ti ljudje tistemu krokarju, ki ga je Noe iz barke spustil, pa ga ni bilo več nazaj, ker mu je merho-

vina vesoljnega potopa predobro dišala. Enaki so tistim, od katerih kraljevi psalmopevec pravi, da „nebes nebesa prepuščajo Gospodu, zemljo pa, pravijo, je dal nam človeškim otrokom.“ Od tacih berem v bukvah modrosti (2, 5,) da se tako nago-varjajo: „Naš čas je kakor memo gredoča senca, in po smerti ni povračila. Pridite tedaj in vživajmo pričujoče dobrote; postrezimo si s stvarmi še v mladosti. Napolnimo se z nar bolj-šim vinom in z dišavam, ne zamudimo cvetja svojega časa. Spletajmo si vence iz rož, preden nam povenejo; naj ne bo travnika, kjer bi se ne sledila razujzdanost naša.“ Od tacih pa tudi Kristus govori: „Gorje vam, ki se smejite, ker žalovali bote in jokali.“ Tako graja prerok Izaija: „Pri vaših gostarijah so citre, harpe, boben, piščali in vino, in za delo Gospodovo vam ni mar. Zato je pekel svoj trebuh razprosterl, in široko zinil, da pojdete vanj.“

S k l e p.

Koliko svarjenje za nas, ljubi moji! da ternjevo pot, pot križev in pokore nastopimo. Zato se pridružimo listim svetim spokornikom, ki so v solzah namakali svoj kruh, in prosimo svojega Zveličarja zavoljo njegovih britkih solz, da bi z močjo svoje gnade na naše kamnite serca udaril, in iz njega v naše oči napeljal studenec, s katerim bi izpirali svoje grehe do zadnjega zdihljeja. „Le tako, če bomo s Kristusom terpeli, bomo ž njim vred poveličani“, pravi apostel. Amen.

V dan sv. Jožefa ženina device matere Marije.

(Sedem žalost in sedem veselj svetega Jožefa; gov. J. Šk.)

Jožef pa, Marijin mož, je bil pravičen. Mat. 1, 19.

V v o d.

Na tem svetu ne nahajamo nič stanovitnega. Kakor nam na nebu po meglenem, deževnem vremenu spet prijazno solnce posije in se nam čez nekoliko časa spet skrije za oblake; se

tudi v našem življenju sreča versti za nesrečo, in za žalostjo nam posije veselje. Tako je bilo in tako bo, dokler bo na zemlji prebival rod človeški. Naj večji prijatli božji so v svojem življenju uživali mnogokrat naj večje britkosti, po skončanem terpenju pa jim je spet srce zalivalo sladko veselje, kakoršnega ne poznajo posvetni ljudje. Celó Marija, božja mati in nebeska kraljica, je uživala na tem svetu nedopovedljivo veselje, uživala pa tudi nezmerno žalost! Še zdaj obhajamo leto za letom spomin Marijnih sedmih žalost, spominjamo pa se tudi njenih sedmih veselj. Kakor pa vemo govoriti od žalost Marijnih in njenih veselj, tudi lahko naštejemo sedem žalost in sedem veselj svetega Jožefa, Marijnega čistega ženina in Jezusovega milega varha in in skerbnega rednika. Dovolite mi torej, da danes, v god s. Jožefa, nekoliko spregovorim od Jožefovih sedmih žalost in njegovih sedmih veselj.

Razlaga.

1. Ko je bila Marija, mati Jezusova, Jožefu zaročena, se je, prejden sta vkup prišla, znašla noseča od svetega Duha. Jožef pa, kterege s. evangelje pravičnega imenuje, tega ni vedil; toraj se je prestrašil in velika žalost ga obide, ko si te reči nikakor ne ve razložiti. To je bila prva žalost Jožefova. Pa kolikor večja je bila ta Jožefova žalost, toliko obilniše je bilo tudi njegovo veselje, kadar se mu je angelj Gospodov prikazal rekoč: „Jožef, Davidov sin, ne boj se (k sebi) vzeti Marije, svoje žene; zakaj kar je v njej rojeno, je od s Duha. Rodila pa bo Sina, in imenuj njegovo ime Jezus; on bo namreč odrešil svoje ljudstvo od njih grehov. (Mat. 1, 18—21.)

O čisti ženin Marijni, častitljivi sveti Jožef! po tej tvoji bolečini in tem tvojem veselju te prosimo, razveseli našo dušo zdaj in v našem poslednem boju z hladivnim tolažilom zares keršanskega življenja in srečne smerti s pomočjo Jezusovo in Marijno.

2. S. Jožef je bil izvoljen v varha in rednika včlovečnega Sina božjega. Božji Sin pa je v neizrečeni revšini in siročini prišel na svet, v bornem Betlehenskem hlevcu. In s. Jožef, reven ki je bil, mu ni mogel postreči, kakor bi mu bil rad. O pač ga je zavoljo tega bolelo njegovo vsmiljeno

serce! To je bila druga žalost njegova. — Pa za to drugo žalostjo mu je v serce posijalo drugo veselje, nebeško veselje, kadar je zašlišal na nebu angeljsko petje in zagledal na nebu rajsko zarjo, čudno nebeško svitlobo.

O častljivi oćak, preserćni s. Jožef! po tej tvoji žalosti in tem tvojem veselju te prosimo, sprosi nam milost od Boga, da bomo po skonćanem sedajnem potovanju prišli kje gori v prelepo, nebeško domaćijo, kjer bomo poslušali angeljsko petje, gledali rajsko svitlobo, vživali nebeško velicastvo.

3. Kadar je bil Sin božji osem dni star, je bil po zapovedi Judoyske postave obrezan, in mu je bilo danó ime Jezus, ktero je bilo imenovano od angela, prejden je bil spoćet v maternem telesu. (Luk. 2, 21.) O tej priliki je vsmiljeni Jezus pervikrat prelival svojo sveto kri. Bolećina, ktero je pri tem terpelo božje dete, je tudi s. Jožefu rezala v serce. To je bila tretja žalost Jožefova. — Pa za to tretjo žalostjo je imel spet tretje veselje nad Jezusovim presvetim imenom, ktero mu je z neznano sladkostjo napajalo in oživljalo (ogrevalo) serce.

O zvesti spolnovavec božje postave, ćastiti sveti Jožef! po tej tvoji žalosti in tem tvojem veselju nam sprosi od Boga, da bomo že v sedajnem življenju rešeni vseh grehov, in na zadnjo uro z najsvetejšim imenom Jezusovim v sercu in na jeziku šli srećni in veseli iz tega sveta.

4. Ko so bili dopolnjeni dnevi oćišćevanja Marije po Mojzesovi postavi, so Jezusa prinesli v Jeruzalem, da so ga postavili pred gospoda. — In glej! bil je ćlovek v Jeruzalemu, kteremu je bilo ime Simeon, in ta ćlovek je bil pravićen in bogaboječ, in je ćakal oveseljenja Izraelovega, in s. Duh je bil v njem. In mu je bilo razodeto od s. Duha, da ne bo vidil smerti, preden ne vidi Gospodovega Kristusa. In je prišel v duhu v tempelj. In ko so prinesli otroka Jezusa njegovi starši, da bi storili zanj po šegi postave, ga je tudi on vzel na svoje naroćje ter je hvalil Boga in rekel: Zdaj spustiš svojega hlapca, Gospod! po svoji besedi v miru, ker so vidili moje oći tvoje zvelićanje, ktero si pripravil pred oblicjem vseh narodov, luć v razsvitljenje vsem nevernikom in v ćast Izraelu svojemu ljudstvu. — In Józef in Marija sta se ćudila nad tem, kar se

je govorilo od Jezusa. In Simeon jih je blagoslovil, in rekel Mariji, njegovi materi: Glej! ta je postavljen v padec in v ustajenje mnogih v Izraelu; in v znamenje, kteremu se bo zoper govorilo. In tvojo lastno dušo bo meč presunil, da se misli razodenejo iz mnogih serc. (Luk. 2, 22—35.) — S. Jožef je to slišal, in velika žalost mu je serce zalivala, kadar je iz Simeonovega prerokovanja zvedel, kaj da bota mogla terpeti Jezus in Marija. Ta je bila četrta žalost Jožefova. Pa po četrth žalosti mu je tudi prišlo četrto veselje ravno iz tega Simeonovega prerokovanja, iz kterega je zvedel, da bo Jezus v vstajenje in zvelicanje brezštevlni množici duš.

O zvesti svetnik, častiti s. Jožef! ki si deležen bil skrivnost našega odrešenja, po tej tvoji žalosti in tem tvojem veselju nam sprosi od Boga, da bomo prišteti številu tistih, kteri bodo nekđaj (na sodni dan) častiljivi vstali po zaslužnju Jezusovem in na priprošnjo njegove deviške matere.

5. Kadar je neusmiljeni Herod zvedel po svetih treh kraljih, da je rojen Jezus na Judovskem, je sklenil sam pri sebi Jezusa umoriti. Pa angelj Gospodov se je prikazal Jožefu v spanju rekoč: Vstani, vzemi dete in njegovo mater, in beži v Egipt, in bodi tam, dokler ti ne porečem; zakaj Herod bo deteta iskal, da bi ga končal. In je vstal, in je vzel dete in njegovo mater po noči, in se je vganil v Egipt. (Mat. 2, 13.) Bila je to Jožefu spet velika žalost, ko je moral zapustiti domacijo, zapustiti tempelj, in se podati po nevarnem potu v tuje, neznane kraje, med tuje, neverske ljudi, in tam s trudom in težavo z naj potrebnšim preskerbeti sebe in svojo sveto družino. To je bila peta žalost Jožefova. Pri tej peti žalosti pa mu je tudi peto veselje razveseljevalo serce, ko je Jezusa, svojega Boga vedno pri sebi imel, ga nosil v svojem narocju, mu gledal v njegovo mlo oblicje, ga objemal in kuševal; in ko je vidil, da se Egiptovski moliki pred njim razzipajo in padajo na tla.

O čujeci varh in ljubeznivi oskerbnik božjega Sina, častiti sveti Jožef! po tej tvoji žalosti in tem tvojem veselju nam sprosi od Boga, da se učimo peklenskega sovražnika odganjati od nas, sosebno s tim, da se varujemo grešnih priložnost, da bo zbežal iz našega serca slehern molik posvetne ljubezni

in zmotnjave, in da bomo Jesusu in Mariji se v službo darovali le njima živeli in srečno vmerli.

6. Kadar je vmerl grozoviti (kervoločni) Herod, se je angelj Gospodov Jožefu v spanju prikazal v Egiptu, rekoč: Vstani, vzemi dete in njegovo mater, in pojdi na Izraelsko zemljo; zakaj pomerli so, kateri so detetu stregli po življenju. In je vstal, in vzel dete in njegovo mater in je prišel na Izraelsko zemljo. Ko je pa slišal, da Arhelaj kraljuje v Judeji namesto Heroda svojega očeta, se je bal tje iti; in v spanju opomnjen se je vganil na Galilejsko. In je prišel, in prebival v mestu, kteremu je ime Nacaret, da se je dopolnilo, kar je govorjeno po prerokih, da bo Nacarej imenovan. (Mat. 2, 19—23.) Dasiravno je bil s. Jožef neizrečeno vesel, ko je smel verniti se iz neverskega Egipta v verno domačo deželo, se je vendar le močno prestrašil, ko je prišel na mejo, in je zvedel, da kervoločni Arhelaj kraljuje v Judeji namesto svojega očeta, neusmiljenega Heroda. V skerbeh je bil in v strahu, da bi tudi ta nebeškemu detetu ne stregel po življenju. Britka žalost mu je v teh skerbeh zalivala serce. In to je bila šesta žalost Jožefova. Pa tudi na to žalost mu je veselje prišlo. Bil je namreč v spanju spet potolažen od Boga, in miren in vesel se poda v ljubljeno hišico Nacareško.

O ti pozemljiski angelj, častiti sveti Jožef! kteremu je bil pokoren kralj nebes in zemlje, s to svojo žalostjo in tem svojim veseljem nam sprosi gnado od Boga, da bomo, kadar nam v škodljivem strahu serce trepeče, oveselili se notranjega miru dobre vesti, živeli z Jezusom in Marijo v sveti varnosti, in enkrat srečno vmerli v sredi med njima.

7. Kadar je bil Jezus dvanajst let star, so šli njegovi starši v Jeruzalem po navadi praznika, in ko so dnevi pretekli in so nazaj šli, je ostal mladeneč Jezus v Jeruzalemu, in njegovi starši tega niso vedeli. Menili so pa, da je pri drušini, in so šli dan hoda, in so ga iskali med žlahto in znanci. In ko ga niso našli, so se vernili v Jeruzalem, in so ga iskali. In prigodilo se je, da so ga tretji dan našli v tempeljnu sedeti v sredi učnikov, jih poslušati in popraševati. Vsi pa, kateri so ga slišali, so se čudili nad njegovim umom in nad njegovimi odgovori. In ko so ga ugledali, so se zavzeli, in njegova mati

mu je rekla: Sin, zakaj si nama tako storil? Glej! tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala. In jima reče: Kaj je, da sta me iskala? Nista le vedela, da moram v tem biti, kar je mojega Oceta? In ona nista umela besede, katero jima je govoril. In je ž njima šel in prišel v Nacaret, in njima je bil pokoren. In njegova mati je ohranila vse te reči v svojem sercu. In Jezus je rasel v modrosti in starosti in v milosti pri Bogu in pri ljudeh (Luk. 2, 42—52.) O kako neizrečeno žalosten je bil s. Jožef, kadar je brez svojega zadolženja zgubil božje dete, in ga tri dni skerbno iskal! To je bila Jožefova sedma in naj hujša žalost. Kako neizrečeno vesel pa je spet bil, ko je našel ljubljene Jezusa v tempeljni med učeniki.

O zgleđ vse svetosti, častiti sveti Jožef! pri tej tvoji žalosti in tem tvojem veselju te prosimo z ustmi in sercom, pomagaj nam, da nikdar ne zgubimo z kakim smertnim grehom Jezusa; in če se nam vendar le ponesreči, da ga zgubimo, nam pomagaj, da ga z resničnim kesanjem in pravo žalostjo spet iščemo, da ga, sosebno o naši smertni uri, najdemo voljnega, nas vzeti tje gori v nebesa, kjer bomo s teboj vred hvalili njegovo neskončno usmiljenje.

S k l e p.

Veselje in žalost je vžival s. Jožef, dokler je živel na zemlji. Zdaj mu nobena žalost več serca ne teži; pa tudi pozemljisko veselje se mu je spremenilo v neusahljivo nebeško veselje. Gori pri Jezusu, čigar varh in rednik je na zemlji bil, vživa zdaj rajsko veselje, pije nebeško sladkost. — Tudi mi vživamo zdaj veselje in žalost na zemlji, se nam sreca z nesrečo versti. Nikar se v sreči ne prevzamimo, pa tudi v nesreči serca ne zgubimo. Za srečo in veselje lepo Boga zahvalimo, v žalosti in nesreči se lepo v božjo voljo izročimo, kakor s. Jožef, in tudi nam kakor njemu bo nekđaj nebeško veselje v del, kterega je Jezus obljubil svojim svestim služabnikom. In ti, sveti Jožef, prosí za nas, da bomo vredni in deležni postali obljub Kristusovih. Amen.

XXXI. Pridiga.

(Maria „foederis arca“ — quomodo illi appropinquemus.)

Marija — skrinja mirú in sprave; za nas Boga prosi! Lavr. lit. 29. v.

V v o d.

Zakaj so nek nar lepši priimki Marije device vzeti iz svetega pisma starega zakona? Stari zakon je pripravljajal za novi zakon ali zavezo in kar koli je bilo v starem zakonu svetega in imenitnega, je le predpodobovalo še imenitnejše in nar svetejše novega zakona. Marija se pocastuje s priimkom: „skrinja mirú in sprave“; bila je pa skrinja mirú in sprave Izraelcom nar čistiljivša posoda, ktera se je hranila in zavarovala z nar višim spoštovanjem. Noben prost Izraelec ni smel se je dotakniti. Da pa veste, kakšna je bila ta skrinja mirú in sprave in da ložej razumite, v čem ji je podobna Marija devica prečista, jo hočem ob kratkem popisati s tistimi besedami, s kterimi je sam Bog po Mozesu vказal in napovedal, kakošna naj se zdela ali napravi. „Naredite skrinjo iz lesa Setim, dva komolca in pol dolgo, pol drugi komolec široko in ravno tako visoko. — Znotraj in zunej naj se prevleče z nar čistejšim zlatom; verh naj je krog in krog z zlato krono ovenčan. Na štirih skrinjinih voglih naj so štiri zlati klepi ali roči prikovani na vsaki strani dva. — Naj se tudi naredita dva droga iz lesa Setim ali akacijevega lesa pozlačena in se vtakneta skoz roče na skrinjinih stranéh, da se bo na njih nosila. Ta droga naj sta vedno v klepih in naj se nikoli ne izvzameta. — V skrinjo naj se položi postava, ktero ti bom dal. — Verh skrinje naj je pokrov ali sedež sprave iz nar čistejšega zlata. — Naj se naredita dva keruba iz kovanega zlata in se postavita na oba konca pokrova, da s perutnicami krijeta obe strani pokrovove ali sedeža sprave in se gledata z oblicjem k pokrovu obrnjenim. — Iz tega mesta bom dajal povelje in govoril iz srede teh kerubov.“ (II. Moz. 25. 10—22.) Po božjem povelji so napravili Izraelci prelepo skrinjo mirú in sprave in Mozes je v njo zahrnil kamnite tabli božje postave, tudi Aronovo palico in verè z mano, s ktero je Bog

Izraelce preživil v puščavi, so v njo položili. Izraelcom je bila ta skrinja nar imenitnejši zaklad, vendar je le predpodoba še svetejše skrinje v novem zakonu. Marija zares zasluži, da se imenuje skrinja mirú in sprave, ker je v duhovnem pomenu tej skrinji v vsem podobna. Namenil sem se danes preiskovati:

1. Kako je Marija skrinji mirú in sprave podobna; 2. in kako naj na Marijo terdno zaupamo.

Vse naj bo govorjeno v čast in slavo tebi, rožna devica Marija!

Razlaga.

1. Častitljiva skrinja mirú in sprave je bila iz trdnega, nestrohljivega lesa Setim. Telo prečiste device Marije, častitljiva posoda njene presvete duše, nar svetejša posoda Sinu božjega, je skrinji mirú in sprave v tem podobno, da ni strohnelo. Ko je Marija, mati presveta, zamerla, prinesó verni dragih dišav po šegi jutrovih krajev, Marijino telo v mazilo djat. V tenčico telo Marijino zavijó in z rožami obdajó. Apostoli pojo psalme in jo nesó v vert Getsemani k pogrebu spremljeni od vernih bližnjih in daljnih in od angeljskih trum, nebeške pesmi prepevajócih. Marijin pogreb je bil le vesel sprevod; nevesta nebeška je šla k ženinu nebeškemu.

Ko jo položijo v grob z cveticami olupšan ostanejo verni tri dni in tri noči pri njem in prečujejo v molitvah in svetih pesmih; gotovo tudi angelji božji ž njimi. Tretji dan, pripoveda sv. Atanazi, pride sv. Tomaž, ki je bil sprevod Marijin zamudil in prosi, naj mu pokopališče odpro, da bi gledal vsaj enkrat še Marijino obličje. Kamen odvalijo, in glej! nebeški duh se iz Marijnega pokopališča vali. — Marijnega telesa ni; le tenčico in Marijino ruto in nekoliko rož vidijo. Vsi začudjeni se povernejo verni od Marijnega groba, ter Boga hvalijo, ki je (po misli svete katoliške cerkve) telo, od kterega je bil Sin božji rojen, trohnobe ohranil in v nebesa vzel. Umerla je sicer tudi Marija, pa ne kot drugi otroci Adamovi, v bolečinah, temuč v goli sladkosti ljubezni; tudi v grob je bila položena, ali njeno telo ni strohnelo, ampak po posebni prednosti je truplo matere Sinú božjega se v nebeško spremenilo in iz tega sveta v

nebesa vzelo, da je vsa in cela v nebesih in je nikjer drugod ne iščemo.

Tudi naše trupla so posode častitljive, posode duše neumerjoče in stvarjene po podobi božji. Vemo sicer, da moramo vsi umreti in da bodo naše trupla v grobih strohnele, vendar imamo tolažljivo upanje, da ne bomo vekomaj v grobih ostali, ampak po nauku sv. aposteljna do Korinčanov: „naglo, ko bi z očmi trenul, na poslednjo trobento, in mertvi bodo vstali nestrohljivi in mi se bomo spremenili. Trohljivo namreč mora obleči nestrohljivost.“ (I. Kor. 15. 52—53.). Oj kako častitljive posode so naše telesa; varujmo jih ognjušenja po pregrehah in hudobiji! „Vsi sicer bomo vstali, toda spremenili se ne bomo vsi“ (I. Kor. 15. 51.). Le pravični bodo se veselili vstajenja in njihove nestrohljive trupla bodo se svetile v nepopisljivem blišču nebeške lepote.

Skrinja mirú in sprave je bila prevlečena in se je lesketala v čistem zlatu; znotraj in zunaj se je svetila Marija v kinču nebeških gnad in v popolnosti vsakoterih čednost; zunaj jo je lepšalo zlato pohlevnosti in vseskozi poštenega zaderžanja v pogledu, v govoru, v obleki, v hoji, v samoti, v družbi, doma in v tempeljnu. Znotraj se je odlikovala po goreči pobožnosti, čistosti, ponižnosti, poterpežljivosti in popolni vdanosti v voljo božjo.

Enaki kinč oskerbimo tudi mi našim dušam; le njega bomo nesli v večnost seboj!

2. V skrinji miru in sprave ste se hranile kamnite tabli, na ktere je Bog zapisal postavo. Marija je skrinji mirú in sprave v tem podobna, da je v svojem telesu nosila Jezusa, Sina božjega in pravega Boga, ki je postavo dal Izraelcom, in je tudi zapovedi svete postave tako zvesto hranila v svojem sercu, da nikar ene ni prestopila vse svoje žive dni. — Bog je svojo postavo tudi nam razodel in je svojo voljo globoko v človeške serca zapisal, da lahko tudi one podobne postanejo skrinji mirú in sprave. Radi in zvesto poslušajte nauk in besedo božjo, v kateri se vam oznanja presveta volja božja po nji tudi se ravnanjete in vaše serca bodo podobne skrinji, v kateri ste se hranile tabli postave. Sv. apostelj uči: „Bodite delavci besede božje, ne samo poslušavci, drugači bi sami sebe goljfali. Zakaj

če je kdo vas samo poslušavec besede, ne pa delavec, je človeku podoben, ki svoj obraz v ogledalu ogleda in hitro spet pozabi, kakošen je.“ Jezus sam pravi, da ni prišel preklicat postave, ampak jo dopolnit in nas zagotavlja, da bota pred nebo in zemlja prešla, pred da bo se le čerka ali pičica postave premenila. Postavo, katero je Bog po Mozesu Izraelcom v puščavi oznanil, je Jezus za novi zakon poterdil in kot svojo naznanil: „Kdor moje zapovedi derži, on me ljubi.“ Sv. apostol Janez uči, edino pravo znamenje naše ljubezni do Boga v tem obstoji, da njegove zapovedi spolnujemo. Po besedah sv. Avguština ne bo noben deležen nebeških obljub, kdor nebeških zapoved spolnovati noče.

O kako srečna si duša keršanska, ki ljubiš Boga in si prizadevaš njegovo sveto voljo spoznati, in jo na tenko spolnovati! Svetejša si, kot skrinja mirú in sprave; kajti v oni se je hranila postava v mertev kamen zarisana, ti pa hraniš in spolnuješ postavo v živo serce zapisano.

Cemu si pa podobna, kedar tebi ni več mar za besedo božjo, in njegovi sveti volji vkljubuješ den na den? Skrinji oskrunjeni in oropani, kateri se je vkradel sveti zaklad.

Po spričevanju mozaiških pismoučenih se je v sveti skrinji starega zakona hranila tudi Aronova palica, ktera je bila znamenje visokega duhovna, in mana, katero je Bog v puščavi vsako jutro nal deževati Izraelcom v živež. — Marija presveta, skrivnostna skrinja novega zakona je v svojem telesu nosila Jezusa, nar višega duhovna novega zakona, ki je na gori Kalvariji daroval sam sebe v neprecenljivi dar, in ki je prava mana nebeška za naše duše. „Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj. Ta je kruh, kateri je iz nebes prišel, ne kakor so jedli vaši očetje mano in so umerli,“ (Jan. 6. 59. 58.). Veseli se duša keršanska, da je tudi tebi po milosti božji dana priložnost in ponujena sreča, postati skrinja mirú in sprave novega zakona. Jezus te vabi in kliče, da ga zavziješ v presvetem Rešnjem Telesu, v tebi hoče prebivati in te nasititi z hrano nebeško za večno življenje. Ali bi te mogla doteči še večja sreča? Ne obotavljaj se, ampak hiti se vredno pripravljat in pogosto prejemaj Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, da bodeš posvečena posoda, podobna skrinji mirú in sprave.

3. a) Nar imenitnejši del cele skrinje je bil pokrov iz čistega kovanega zlata z dvema kerubimoma. Tu je bil sedež milosti božje, od kodar je Bog govoril in svoje povelje dajal; sém je moral priti veliki duhoven, sprosit spravo in odpuščanje grehov svojih in Izraelskega ljudstva, zato je tudi imenoval pokrov „sprave“, sedež milosti božje, kjer je Bog prebival v oblaku „Šehini“. Ta skrinja mirú in sprave je bila Izraelcom nar imenitnejša svetinja, k nji so pritekali v stiskah pomoči iskat, njo so nosili v vojsko seboj, po nji je Bog čudeže delal in se skazal mogočnega varha svojega ljudstva. Pred njo se je nekaj razdelila reka Jordan in se je Izraelcom odperla pot v obljubljeni deželi. Oh koliko tavžent in tavžentkrat je že Marija svojim ljubljencem vode rev in nadlog razdelila, ktere so se jim nepremagljive zdele! Koliko jih je že ona po vodah in morji brédkost ohranila! Koliko grešnikov je čez dereči potok njih pregreh na varno pot pokore in po tej poti v obljubljeni deželi nebeškega kraljestva privodila!

b) Ozidje mesta Jeriho se je poderlo in razneslo, ko so se mu bližali Izraelci s skrinjo zaveze v slovesnem obhodu. Janez Damascen na to izkličje: „Polni veselja zavpajmo v Marijo, skrinjo mirú in sprave, in razpadlo se bo ozidje nam nasprotnih oblast.“ Koliko jih je že se prepričalo o resnici teh besed. Globoko vkoreninjene grešne navade so obdajale grešnike kot s terdno ograjo in močnim ozidjem; kakor hitro so se približali Mariji, so razpadle in se poderle overe, ktere so zabranjale vhod gnadi božji. Marija podira z močjo svoje predprošnje nasprotni hudobni oblasti, zato je sv. Duh primerja močni v boj pripravljene vojski.

c) Obededomova hiša je bila bogato oblagodarjena po sveti skrinji stare zaveze. — Kdo bi pa prešteti mogel, kolikoterim hišam, revnim in zamožnim, beraškim bajtam in knežkim poslopjem je po Mariji, skrivnostni skrinji nove zaveze, sreča in blagostanje došlo. Posvetnež pride v neko štacuno, kjer je lampica pred podobo matere božje gorela. „Čmu ta potrata?“ pravi, „to vam bo malokaj hasnilo“. „Meni je pa Marija že mnogokrat pomagala, nji v čast bom to lampico vselej nala goreti,“ mu odgovori verla katoličanka. Kakor so nekaj Judje starega zakona svoje zaupanje stavljali v svojo skrinjo

mirú in sprave, jo visoko čislali, v sili in v stiskah k nji zatekali, tecimo tudi mi v sili in nadlogi k Mariji; ona je naša predraga, preblaga svetinja. Eno si moramo še posebno zapomniti. Skrinja zaveze je le izvoljenemu ljudstvu in le pobožnim bila v srečo, gorje slehernemu, kdor se je dotaknil z omadeževanimi rokami. Oca je moral umreti, ker se je skrinje dotaknil z neposvečeno prederzno roko. — O le z globoko spoštljivostjo in z gorečo pobožnostjo bližajmo se Mariji! Razujzdanci ne prederznite se, nikar ne, se je dotikati s svojimi vmazanimi ustni, s svojimi greha polnimi jeziki! Srečna je srenja, srečna je hiša pobožna: ona v Mariji mogočno varhinjo ima.

Sveta skrinja st. zakona, ktera je Izraelcom blagor donášala, je molikovavskim Filistejcom veliko nesreč in nadlog napravila. Ko jo Filistejci v vojski pridobijo, jo odpeljejo in v svojem tempeljnu raven molika Dagona postavijo. Pred njo se pa zgrudi molikova podoba in še druge nezgode zadenejo Filistejce, da jo radi sami Izraelcom nazaj ponudijo.

Enako bo se tudi tebi godilo, če še druge molike v svojem sercu imaš in jim oltarje postavljaš. Zraven drugih molikov, z lakomnostjo, nečistostjo, požrešnostjo, nevošljivostjo ne more in noče Marija v enem sercu stanovati. Ali se jim ti odpovej, ali bo pa Marija tebe zapustila. Marija in satan ne prebivata vkupej.

S k l e p.

To skrinjo Božjo, Marijo vselej in goreče spoštujmo in častimo, da zoper zalezovanje sovražnikovo varstvo, v nadlogah pomoč, v smerti tolažbo imamo. O skrinja živega Boga, iz nestrohljivega lesa od narvišega umetnika izdelana, z zlatom vseh čednost, znotrej in zunej pokrita, ktera si hranila Tistega, ki nam je postavlo in sladko mano nebeško blagovolil dati: ozri se na nas, sprejmi nas, varuj nas, zdaj in ob zadni smertni uri. O Marija, skrinja mirú in sprave, za nas Boga prosí. Amen.

XXXII. Pridiga.

Maria „Janua Coeli“, per quam Coelorum rex ad nos venit, per quam etiam et nos in Coelum regredimur.

Marija „Vrata nebeške“, za nas Boga prosí! Lavr. Lit. 30. V.

V v o d.

„Le en sam Bog je,“ pravi sv. ap. Pavl, in le edin sredník med Bogom in ljudmi Kristus Jezus (I. Tim. 2, 5) in sv. Peter uči: „Leta (Jezus Kristus) je vogeljni kamen, — in nobeno drugo ime ni pod nebom ljudem dano, v katerem bi zamogli zveličani biti,“ (Ap. dj. 4. 11.). Ravno tako je vselejšni nauk svete cerkve, da nihče ne more drugač k Očetu priti v nebesa, kakor le po Jezusu Kristusu, ker je le On nas, ki smo bili po natori otroci jeze božje, od pekla odrešil in z Bogom spravil. Torej se v pravem in tesnem pomenu le On sam zamore „vrata nebeške“ imenovati, kar poterdijo njegove lastne besede: „Resnično, resnično vam povem: Jes sem vrata k ovcam. Če kdo skozi me noter gre, bo zveličan,“ Janez 10. 7, 9. Le skozi Njega in po Njem so tedaj vsi svetniki in tudi Marija v nebeško kraljestvo došli, po njegovem zasluženju in po živi veri vanj.

Kako pa sv. katoliška cerkev večkrat o drugih priložnostih, kot tudi v Lavretanskih litanijah Marijo imenuje „Vrata nebeške?“ Ali ni to Jezusovim besedam, ki sam sebe „vrata do zveličanja ali do nebes“ imenuje, ravno nasprot? — Marija ni sicer v tem pomenu, kakor Jezus „Vrata nebeške“ imenovana; vendar se tudi nji pristojí ta lepi priimek in ga na njo obračati smemo brez skerbi in strahu, da bi se nji kaj prilastilo, kar je le Jezusu lastno. Marija se imenuje „Vrata nebeške“ 1. zato, ker je po nji kralj nebeški do nas prišel; in 2. zato, ker se po nji tudi nam nebesa odpró.

Kedar pogledamo k nebesom in pomislimo veselje, ktero nas ondi čaka, kdo bi ne vzdihnil: Oh, da bi se le tudi nam odperle vrata nebeške in bi nas sprejele v veseli dom nebeški. Danes pa slišimo, da je tudi Marija „vrata nebeške;“ ali ne mora nas to močno priganjati, da zvemo, kako zamoremo skozi te vrata, po Mariji v nebesa priti. Čujte! Marija nam pomaga nebesa prislužiti, a) ker naše molitve podpera,

da so Bogu prijetneje in pred vslišane; b) po sterminah požnega življenja in keršanskih čednost nas vodi, varuje in osercuje, da neopešamo; c) kedar zablodimo v pregrešne stranske pote in zabredemo v zanjke hudičeve, nas ljubeznivo kliče na pravo pot nazaj, nas svaruje, nam vsmiljenje in milost pred Bogom sprosuje.

Naj bo leto Mariji v čast, nam pa v podučenje in tolažbo naše zdajno premišljevanjé!

R a z l a g a.

1. Marijo kličemo „vrata nebeške“, ker je rodila Jezusa, pravega Boga in našega Zveličarja. — Kakšen je bil svet pred Jezusovim prihodom? Bil je podoben veliki bolnišnici, v kateri je ležalo in ječalo mnogo bolnikov z vsakoršnimi boleznimi, toda zdravnika ni bilo, ki bi jih mogel ozdravljati. Bilo je na svetu, kot potniku v temni, merzli, meglevni noči, v kateri mu le včasih zvezdica slabo zaberli in spet se zakrije, da prave poti ne najde. Luč pravega spoznanja edinega Boga je skorej popolnoma vgasnila, tudi živa ljubezen do Boga in do bližnjega ni več ogrevala serca, upanje na veselo večnost se je zgubljala, kot se zvezdice za oblake skrivajo in zgubljajo. Ljudstvo je oglušelo za poslušanje resnice, je postalo mutasto za božjo čast in hromovo za hojo po poti življenja in zveličanja, gobovo in smerdljivo od gnjusobe pregreh, oropano božjih gnad in ranjeno kot popotnik, ki je med razbojnike padel in na pol mertev na poti obležal. Ves svet je bil, bi rekel, pod oblastjo hudičeve, zatorej Jezus hudiča oblastnika tega sveta imenuje. Le majhno številce pravičnih se je oziralo na goro, na višavo, od kod bo jim pomoč došla. Ali kaj! Kakor ga ni bilo ne v nebesih, ne na zemlji vrednega razun Jagnjeta, ki bi bil odklenil sedmeri pečat skrivnostnih bukev, tako tudi človeštvu ni bilo ne pomočnika, ne zdravnika drugod najti. Zatorej so pravični stoletja na stoletja po njem željno zdihovali.

„Rosite nam nebesa doli in oblaki naj nam dežé pravičnega: zemlja naj se odpre in nam da Zveličarja.“ Ta glas je že prederl oblake in je že došel do sedeža božjega. In od

njega, čigar veselje je med človeškimi otroci prebivati, se reče: „Poglej on stoji za našo steno, on gleda skoz okno in kuka skoz mrežo.“ Pa kje je najti gred, po kateri bi se do nas približal? Kje je ključ, ki bi odperl vrata, skoz ktere bi k nam pristopil? Stoletja tečejo in minejo ali njegovo bistro oko ne najde zadosti vredne, do ktere bi mogel priti; greh, ki tare vsako Evino hčer, Njega vseмогоčnega zadržuje kakor močen zapah. Ali ko zagleda Marijo, zvezdo brez madeža, podnebje brez meglice, cvetlico prečisto in nezvenljivo, On poln vsmiljenja do človeštva k nji nekako zakliče z besedo visoke pesmi: „Odpri mi sestra moja, prijateljica moja!“ Na ta glas, pravi sv. Bernard, Marija vstane z vero, teče s pobožnostjo, odpera s spoznanjem živi in večni Besedi božji vrata iz nebes na zemljo. Te vrata je Ona sama, skoz ktere nar Svetejši človeškemu rodu v pomoč na zemljo pristopi; ključ pa, s katerim mu je odklenila te vrata, je beseda; „Zgodi se,“ s katero je odgovorila na angeljsko pozdravilo, rekoča: „Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.“

Precej na to pristopi iz visokih nebes skozi te vrata vseмогоčni zdravnik na zemljo, ozdravljat bolno človeštvo; slepim prinese svetlobo svojih nebeških nauk, gluhim odpre ušesa večni resnici, mutastim dodeli dar govorjenja k časti božji, tudi hromove ozdravi in na pot zveličanja postavi, serca ogreva, z ljubeznijo napolni, duše očisti od gob ostudnih pregreh, v smertne rane vliva hladilo upanja in tolažbe, v slabih navadah na pol zakopane k novemu življenju božjih otrok prebudi, ves svet oblasti hudičeve oprosti, da bo ves svet njemu hvalo dajal: „Vse je prav storil, gluhim je dal slišati in mutastim govoriti.“ Poglejte! v tem pomenu je Marija od cerkve „vrata nebeške“ imenovana, skozi katere same je zamogel Narsvetejši, kakor včlovečen Bog, odrešenik in ozdravnik vsega človeštva, iz nebeške višave na zemeljsko nižavo stopiti in nam zveličanje donesti. Torej se ni čuditi, ako sv. cerkveni učeniki terdijo, da je Marija s svojim privoljenjem in s samo besedico: „Zgodi se!“ neizrečeno več zasluženja nabrala, kot so ga vsi angelji, svetniki in ljudje skupej kedaj pridobili, ali ga bojo v prihodnje kedaj dosegli, ker je na to besedo postala mati božja in torej „Vrata nebeske,“

skoz ktere je včlovečena večna beseda božja na ta svet stopila in vsemu človeštvu zveličanje donesla.

2. V drugem pomenu nam je Marija „Vrata nebeske, ker nam v nebesa pomaga. a) Ona podpira naše molitve, da jih Bog rajši vsliši. V molitvah njej mi svoje mnogotere želje in potrebe razodevamo, kakor otroci svoji materi. S tim združi ona kakor ljuba mati svoje prošnje, kakor je nekdaj v Kani Galilejski svojo prošnjo z željami ženina in svaatov sklenila in po teh vratih pride naša molitev pred sedež božji in pomoč božja do nas, bodimo si v kakoršni potrebi hočemo. — Marijni prošnji Jezus ne more ničesar odreči, ker je materna prošnja. Svoje dni je bil imeniten Rimljan, Koriolan po imenu, iz Rimskega mesta pregnan. Poda se torej k sovražnikom Rimskega mesta in na čelu sovražne armade se bliža spet svojemu rojstnemu kraju. V mestu je bilo vse v velikem strahu, kajti zažugal je, da hoče mesto obleči in razdjati. Sloveči mestjani grejo mu naproti, milosti ga prosit, ali Koriolan se ne da omehčiti. Zadnjič pride tudi njegova stara mati Veturija prosit, da naj prizanese mestu in odtegne sovražne čete. Terdoserčni sin, ktereга nič več ni moglo ganiti vendar materni prošnji ni mogel zoperstati. — Kolikanj mogočnejše so prošnje Marijne, ker je Jezus tolikanj ljubezniviši in hvaležniši proti svoji materi.

Clo svetnikom je Marija „vrata nebeske,“ po kateri oni svoje prošnje za nas pred božje obličje donasajo, ravno kakor je nekdaj mati Cebedejevih sinov njih želje Kristusu razodela. Torej opravljamo drugim svetnikom v čast molitev: „Češčena si Marija,“ oni nebeški kraljici to molitev tako rekoč skazujejo in jo s svojimi prošnjami podpirajo, da bi nam zadobili zaželjene gnade.

O Marija! bodi nam stoterokrat pozdravljena, ker nam s svojo mogočno predprošnjo naše molitve podpiraš in vrata nebeske odperas. Čujte, kako je sv. Janez Damascen Marijo odgovoril: „Ti o Marija! ker si mati božja, zamoreš s svojo molitvijo rešiti nas vse, ker tvoje molitve moč dobivajo iz tvojega božjega maternstva.“ In sveti Bonaventura govori: „Zares je milost našega Boga neskončna in čudovitna, ker je nam revežem, Tebe, o mati božja! kot predprošnjico podariti blagovolil, da bi nam Ti po svojem mogočnem sredništvu vse darove, ktere nam

sprositi hočeš, zadobiti mogla. Zares velika je vsmiljenost Gospodova, ki nam je dal svojo lastno mater kot predprošnjico in srednico, da bi se od njega ne odstranili iz strahu pred sodbo božjo.“ O velika mati božja! kličem s sv. Bernardom, govori, kraljica moja! tvoj sin te vslišuje, in vse zadobivaš, karkoli prosiš. Potegni se tudi za nas reveže, podpiraj naše molitve, odpri nam vrata nebeške.

b) Po sterminah keršanskega življenja in keršanskih čednost Marija nas vodi, varuje in oserčuje, da ne opešamo. Vse žive dni je hodila Marija po ozki, stermini stezi popolnosti, ktera pelje v nebesa in še sedaj hodi pred nami na vseh stezicah, ktere peljejo v nebesa. Z nebeško lučjo svojih popolnost nam sviti, s svojim premilim glasom nas kliče, onemogle krepča, plašne oserčuje. Vbogim kaže svoje radovoljno vbožtvo, revne jaselce, v ktere je Jezusa položila, vboge pastirje, kteri so prvi zveličarja pozdravili in jih uči: Ucite se, da posvetnih darov previsoko ne čislate; ne pritožujte se zavoljo revšine, kako bi mogli revšino šteti med nadloge, ko vidite, da sta jo Jezus in Marija izvolila v svoj del. — Mati božja, kraljica nebeška, hodi pred nami na stermini poti ponižnosti in tako nam govori: Poslušajte, učim vas skrivnost, kako bote zadobili velike gnade od Boga; mislite vselej, da ste jih nevredni. Bog svoje darove le ponižnim deli. Če je serce od samega sebe prepolno, Bog v njem ne najde prostora. Ko je angelj naznanil Mariji naj višo čast, se je ona nar več ponižala in je bila srečna, da se je smela imenovati deklo Gospodovo. Prava čast je v tem, da se ponižamo in male delamo, ker sam Jezus uči: Kdor je med vami nar manjši, on je nar večji. — Najdemo Marijo pred nami na bridki poti terpljenja in kedar tožimo zavolj teže, ktero nam Bog naklada, nam pokaže bridko martro in ljubega sina na križu razpetega in nas opominja prerokovih besed: O vi vsi, ki memo greste, povejte, ali je ktera bridkost, kot je moja.

Tudi na poti pokorščine in čistosti hodi pred nami in nas opominja: Zmaga je le pokornim gotova, Jzr. Sal. 21. Terma mnogo zmot porodi. Pokorščina vas ovarje mnogih zopernost. Čisti bodo gledali Boga. Nas vse, ktere koli starosti in ktereга koli stanu bodimo, vodi Marija po sterminah keršan-

skih čednost, nam vsem je rečeno : „Blagor človeku, kateri me posluša in kateri čuje pri mojih vratih vsaki dan“. O ljubi kristjani ! hodimo za Marijo po poti keršanskega življenja; na ti poti bodo se nam odperle vrata nebeške. Verne kristjane in zlasti ovčice svoje čede opomniti, kako je Marija po pravici „Vrata nebeške“ imenovana in kolika tolažba in pomoč se nam od tod izteka, je sv. Korl Boromej, nekdanji Milanski viši škof po svoji škofiji nad vsake cerkvene vrata dal Marijno podobo narisati, da bi bile keršanske serca bolj z zavpanjem do Nje poživljene in do njene posneme vnete.

c) Kedar zablodimo v pregrešne stranske pote in zabredemo v zanjke hudičeve, nas ljubeznivo kliče na pravo pot nazaj, nas svaruje, nam vsmiljenje in milost pred Bogom sprosuje. Grešnikom je Marija pribežališče, ja še več, ona jim je vsmiljena pomočnica. Kedar vidi Marija, da peklenski s svojimi zvijačami pravične zalezuje, da se vboge duše že zamotajo v njegove strašne mreže, da se opotekajo in padajo, tedaj gre Marija, če jo le prosijo, za nje v boj kot serčna bojovavka, razterga zadržano mrežo in zategnjene zanjke in veselo pelje otete duše na pravo pot nazaj. Kakor je nekdanj Abraham svojega vjetega žlahtnika Lota po hudi bitvi iz rok mogočnih sovražnikov otel, tako je Marija že nezmerno množico grešnikov, ki so bili vjeti od mogočnega kralja temote in zapleteni v njegove mreže, oprostila in v nebesa pripeljala. Zatorej je Bog že od začetka sveta rekel kači : „Postavil bom sovražtvo med tebo in ženo, med tvojim in njenim zarodom. Ona ti bo glavo sterla.“ Napovedana je po teh besedah Marija zmagovavka nad kačo; zmagovavka pa postane, ker kači rop ali grešnike, ki se ji priporočé, izterga in kači v njih sercih glavo stare. Mnogokrat tudi grešnike ljubeznivo kliče, da sami raztergajo ketine hudih strast, s katerimi so vezani, in zgrevani k Nji hitijo. Slabotne, omaha-joče pa matersko svaruje, da naj se varujejo grešnih priložnost. Še eno opravilo je Mariji izročeno, katero nar zvestejše opravlja: Grešnike, ki so gnado božjo zgubili, s Bogom spravlja. „Pasi tvoje kozle“ beremo v visoki pesmi; sveti razlagavci terdijo, da so ti kozli — grešniki, kateri so Mariji izročeni, naj bi jih ona v jagnjeta spremenila. Neki misjonar pripoveduje, da se je

mного terdovratnih gresnikov po pridigi c. Marijue miloserčnosti spokorilo. Zatorej sveti Janez Krisostom uči: „Marija je mati božja postala, da bi tistim nesrečnežem, ki bi se zavolj velikih pregeh ne mogli zveličati, po svoji miloserčnosti in mogočnem srednistvu zveličanje zadobila.“ Sv. Anselm izkličie: „Če je Marija zavolj grešnikov mati božja postala, kako bi še mogel dvomiti, da bo mi Bog moje grehe odpustil, naj bi bili še tako veliki.“

O zares Marija, ti si vrata nebeške, ker grešnikom vsmljenje in milost sprosuješ, in nebesa odpiraš.

S k l e p.

O Marija! glej, tudi v srcih nekterih iz meni izročene čede luč svete vere vgasuje, v večem delu drugih pa je le mertva in nerodovitna in manjše številce pravičnih in nedolžnih ali hudič sam nevidoma s svojim zadergom zalezuje ali pa po svojih pohujšljivih aposteljnih zapeljuje in s spridenimi duhovi pači: jes spoznam, da nam je nemogoče vsemu temu se vstaviti in svojo ljubo čedo ali na pravo pot napeljati, ali na nji ohraniti; torej bodi nam, ki sejemo in prilivamo, in našim molitvam „vrata nebeške“ pri Njem, ki rast deli, da bi naš trud in naše prizadevanje rodovitno postalo.

O Marija! glej tvoje sine in hčere, ki hodijo po stranskih potih, kliči jih nazaj, otmi jih iz hudičevih zanj. Mi imamo pa tudi več svojih ljubih že v deželi večnosti, morebiti so v vîcâh in še zaderžani od gledanja božjega, — postani jim ti vrata nebeške, da iz temne ječe kmalo pridejo do vživanja božjega, da še dans začno večni praznik obhajati, Boga z vsemi izvoljenimi hvaliti, Tebe v nebesih častiti, za nas Boga prositi. O Marija! vrata nebeške, z nas Boga prosi! Amen!

N o v i č a r.

* Iz Celovca. O priložnosti, ko so nam č. gg. naročnino pošiljali, se nam je oznanilo od več strani, da se Slovenci na Koroškem dalje bolje zbujaajo in oživljajo. To je res lepo in veselo: Kdor sam sebe spoštuje, tega bojo spoštovali tudi drugi. Zatoraj ljubi Slovenci le deržite se pravic, ktere vam je dal Bog in zaterdil tudi presvitli cesar. Prav je toraj, da napravljate slovenske šole, v

kterih se otroci najprej učijo v ljubem, maternem jeziku, potem še le se lotijo tudi nemškega. — Prav je, da napravljate po farah bukvarnice, iz teh bote na posodo jemali slovenske bukve, ktere vam bojo kratek čas delale, pa tudi marsikaj novega in koristnega povedale. — Prav je, da pridno stopate v družbo sv. Mohora; tako dobite za mali denar sčasoma veliko lepih bukvic; zraven si pa še nabirate ssv. maš in odpustkov za svete nebesa. — Prav je, da srenjski predstojniki (župani) napravljajo slovenske bukvice, v ktere se po domače zapisuje, kar je kdo plačal; prav je, da svojim srenjčanom pošiljate slovenske dopise in povabila, tako vsaj nikomur ne bo treba po vasi letati in iskati koga, ki nemški zna; to bi tudi prav bilo, da bi si slovenske srenje alj seseščine napravile slovenske pečate, kakor je storila „Bistriška“ seseščina blizo Pliberka, — da bi si pri vaseh in pri cestah oskerbeli tablice, na kterih je zapisano slovensko in nemško ime, da bo vsaj tudi Slovenec vedel, kako je tej vasi ime alj kam pot alj cesta derži. — Prav je, da Slovenci ne jemljejo seboj v kancelije tolmačev, ki znajo nemški govoriti; presvitli cesar so tudi Slovencom podelili pravico, da se smejo in morejo poslužiti povsod svojega maternega, slovenskega jezika; naj se le gospodi uradniki, ki jedó slovenski kruh, tudi učijo slovenskega jezika, saj so za kmete tukaj, ne pa slovenski kmeti zavoljo njih. — Prav je tudi, da Slovenci narejajo svoje testamente alj sporočila v slovenskem jeziku, da se ravno tako zapiše, kakor so oni sami govorili in se po njih smerti z njihovim posestvom in denarjem ravno tako godi, kakor so oni za smertni postelji zatkazali. — Prav bi bilo, da bi se zastran mož, ktere mislijo voliti, spogovorili, koga mislijo voliti; naši nasprotniki so to reč tako osnovali, da nam bo vselej spodletela, ako terdno in kakor en mož ne stojimo; Slovence so k Nemcom tako pritaknili, da je Nemških volivcov vselej veliko več. — Slovenci! glejte, koliko lepih reči že imamo! Glejte in prizadevajte si, da dobimo, kar nam še manjka.

* Iz slov. Štajera. Ker je bilo unokrat v „Prijatlu“ in v „Danici“ povabilo, da bi se kdo Jirsikove dogmatike podstopil in jo poslovenil, toraj naznanim, da sem pri volji, z novim letom tega dela se lotiti in imenovano dogmatiko po hrovatskem prevodu posloveniti. Ako bi se pa kateri rodoljubov tega dela že po izvirnem českem spisu lotil bil, prosim, naj to berž v „Prijatlu“ alj v „Danici“ naznani, da nepotrebnega dela ne bo. — Pri volji sem, to delo Družtvu sv. Mohora v prid storiti. M. Vr. kaplan.

* Iz Gorice. Dotiskan je vender enkrat prvi slovenski Koledar v Gorici, od kterega ravno zato večkrat govorimo, ker je za Gorico prvi sicer, pa tudi zadosti reven, prava podoba revnih naših Slovincov, vsaj Goriških. Naj se le piše in govori, kar koli, da Slovencom na Goriškem rožice cvetejo, da se jim daje, kar pravica terja, da se jim tu pa tam od uradov tudi v maternem jeziku dopisuje, in kaj jaz vem še kaj; ali pri vsem tem so vender le in ostanejo revčeki. Svitati se je začelo, pa nič družega; pride li po tem

tudi beli dan? Ali pa morebiti se jim bo godila, kar pred nekimi leti s tukajšnim talijanskim časnikom Aurora? Vganiti ni lahko. Tada: naš Koledar je prvič zadosti reven, ker je le iz talijanskega pre-stavljen v borno slovensko obleko, in nima ne enega samostavnega stavka. Vsi pa pravijo, da je Calendario per 1862, pubblicato dall' i. r. Società agraria di Gorizia letos vbožec, in ko bi ne bilo žlahtnega g. Klarencini-ta, kateri je vse sestavke sam spisal, kakor sem slišal, bi mu bilo morebiti odklenkalo. Vbožec pa kako bo drugega obogatil? — Reven je vdrugič zato, ker tudi vsega tega ne obsega, kar talijanski. Ne vem, kaj so mislili, kateri so to reč vredovali, da se ni tudi v slovenskem koledarji podal izpisek iz zapisnika velike seje Goriške kmetijske družbe; morebiti našim Slovencom ni treba vedeti, kaj naša kmetijska družba dela, sklepa itd.? Bog si ga vedi, kaj mislijo ti gospodje. Tudi še drugih reči v njem pogrešamo, ki so pa vender v talijanskem. Kdor ima oba v rokah, bo koj v astronomiskem delu mnogo razlik zapazil med obema, posebno pa na koncu, kjer bo v slovenskem prevodu zastoj iskal, kar je v tem času gotovo dokaj potrebno vedeti od vožnje po železnici, kdaj vozovi prihajajo in odhajajo itd. Jaz vsaj menim, da niso sami Lahi tisti, kateri se pri nas po železnici vozijo. Druzega ne pristavim. Morebiti bo tudi to komu že preveč. Pa kaj hočem? Tako je! Ako se pové, kje kaj manjka, se zamore vdrugič bolje napraviti. Lahko bi se tudi še to grajalo, da je bil talijanski Calendario natisnjen konec novembra, slovenski pa še le konec decembra. Lah je povsod prvi, pa Slovenec za njim. Pa povejmo tudi še njegov obsežek: ima namreč to, kar vsaka pratika, in pa zraven tega še a) kmetijsko pratiko, ktera kaže dela na polji za vsak mesec posebej, b) somnje po Goriškem in sosednih deželah, c) pet sestavkov, ki govorijo 1. od novih ali cintijskih sviloprejk, 2. od bolezní navadnih sviloprejk, 3. od astramontane in njene čudne moči, 4. od žvepljenja bolnih tert, in pa 5. od hmelja. Natisnil ga je Paternolli, ali da bolje rečem, prvo polo Seitz, druge Paternolli. Naš prvi Goriški koledar ima tudi svojo zgodovino! —

* Na Kozjem. V slovenskem delu štajerske zemlje mila slovensčina lepo napreduje. Že imamo dve slovenske čitavnici: v Mariboru in v Celju. Imamo srenjskih županov, ki vse svoje pisarne opravila obravnujejo po slovensko. Da pa vidite, kako naša slovensčina svoje pravice dobivlja tudi po uradnih ali kanclijah, Vam naznanim tole: Vložil sem pri tukajšni c. k. sodnji dve vlogi v slovenskem jeziku, in čujte! obe ste bile tudi rešene sopet po slovensko. Ni toraj res, kar se tako rado terdi, da naš jezik ni še za kanclijo, oh je, gotovo je, če ga le vradniki prav znati hočejo.. Naš okrajni predstojnik g. Beseljak so nam blagovoljno obljubili, vsako slovensko vlogo rešiti tudi po slovensko. Bog jih živi!

* Iz Celja. Tudi v Celju imamo slovensko čitavnico. Pravila nam je slavno deželno poglavarstvo že poterdilo. 2. februarja jo bomo slavno odperli. Nadjamo se obilno družnikov, posebno pa duhovnikov, ki, kakor povsod, tudi tukaj podpirajo domačo, narodno svetinjo.

Slava našim duhovnikom! — Ali in kdaj bote tudi v Celovcu tako slovensko čitavnico napravili? Mislim, da bi bila to potreba in sreča za gospode uradnike, ki imajo tudi po Koroškem dosti s Slovenci opraviti. Nate! pravila naše čitavnice, da veste ob svojem času tudi Celovško čitavnico po njih osnovati.

Pravila

narodne čitavnice v Celju.

§. 1. Namen čitavnice je:

- a) Čitanje časopisov in knjig, pisanih v slovanskih, pa tudi v drugih jezikih.
- b) Razveseljevanje v besedah, v plesu, v igrah i. t. d.

Ne vtika se tedaj društvo v nikake politiške zadeve.

§. 2. Kdor želi v društvo stopiti, naj se oglasi osebno ali pismeno ravnatelju. Ravnatelj to družtvenemu odboru javi, in odbor po večini glasov o prijettju odloči; odbor ima tudi pravico po dveh tretjinah glasov pravega člana iz družtva izklenuti.

§. 3. Pristopnina za vsakega člana iznaša 1 for., celoletna prilpača, ktera se vsaki mesec naprej polaga, pa 12 for. a. v.

§. 4. Pravice družtvenikov so sledeče:

1. da čitajo časopise in knjige po družtvu pripravljene, ter da obiskujejo vsakoverstne veselice, kakor: besede, plese, igre i. t. d.
2. da po določenem redu prijemajo časopise in knjige za domače čitanje.
3. da želje, nasvete in pritožbe svoje v posebni, za to vedno pripravljeni knjigi oznanujejo.
4. da smejo tudi izobražene plujce v čitavnico vpeljevati.

§. 5. Vsaki družtvenik se mora zvesto ravnati po družtvenih pravilih in drugih naredbah, ktere bi odbor za potrebne spoznavši ustanoval.

§. 6. Namenjeni odstop se ima ravnatelju 3 mesce naprej pismeno na znanje dati. Kdor po prijaznem dvakratnem pismenem opominu ne plača, ima se iz družtva izbrisati, ter ima plačati za ostali dolg in še za 3 mesce naprej od dneva, kterega je bil izbrisan.

§. 7. Za oskerbljenje družtvenih opravil in premoženje izberajo vsi članovi v velikej skupščini za ene leto 7 odbornikov, izmed kterih si odbor sam izvoli ravnatelja, podravnatelja, tajnika in blagajnika.

§. 8. Ravnatelj, in ako on bi ne mogel, na njegovem mestu podravnatelj ravna po pravilih družtva, sklicuje skupščine in odbore seje, vodi razprave, podpisuje vse družtvene pisma in zapisnike, in zastopa družtvo v zunanjih zadevah.

§. 9. Tajnik podpira ravnatelja v vseh zadevah, piše zapisnike v zborih in sejah, in podpisuje vse družtvene pisma in zapisnike.

§. 10. Blagajnik prejemlje vse dohodke, izplačuje po ukazih podpisanih od ravnatelja in tajnika, ter je odgovoren za družtveno premoženje. Vsake 3 mesce ima račun z vsemi dokazi predložiti odboru, kteri ga ima pregledati in po okolnostih poterditi ali popraviti, in skupščini ima predlagati preteklega leta račun.

§. 11. Vse odborske opravila so brezplačilne.

§. 12. Odbor se shaja vsaki mesec navadno enkrat; vse važnije reči imajo se izpeljevati po sklepih odborovih.

Za veljavnost sklepov morajo vsi odborniki nazoči biti. Manj važne opravila odločuje ravnatelj s tajnikom, ter ima odločbe in razlogo prvi seji odborovi predložiti.

§. 13. Vsako leto se imajo mesca decembra vsi članovi pozvati v veliko skupščino; razun tega ima se na zahtevanje polovice družvenikov najdalje v 14 dneh po izročeni pismeni želji sklicati izredna skupščina.

§. 14. Z razglasom skupščine ima se oznaniti tudi dnevni red. Skupščina se začena z govorom ravnateljevim, tajnik priobčuje kratek pregled vseh opravil in stanje knjižnice, in blagajnik podlaga račun preteklega leta. Skupščina izbera tri družvenike, kateri niso bili preteklega leta odborniki, da pregledajo in po okoljnostih poterdijo ali popravijo račune. Vsaki družvenik ima pravico nove nasvete, kakor tudi premembo pravil predložiti. Družveniki ne smejo namestnikov pošiljati v skupščino. Zapisniki skupščine imajo se po ravnatelju, tajniku in dveh neodbornikih podpisovati.

§. 15. Nazoče pravila more premeniti vsaka skupščina, vender le če ste dve tretjini pričujočih za premembo.

§. 16. V vseh skupščinah in sejah odborovih odločuje večina pričujočih glasov, razun zadev omenjenih v §. 15 in §. 17. Ako bi bilo enako število glasov, odločuje glas ravnatelja. Kdor ni nazočen, povdaja se s tem odločbi večine.

§. 17. Ako bi društvo nehalo, odloči o vsem družtvenem imetku občna skupščina s dvema tretjinama nazočih družtvenikov.

V Celju mesca novembra 1861.

Duhovske zadeve.

* **Kerška škofija:** Čč. gg. so imenovani fajmoštri: Polak Matevž v št. Ilju pri Dravi, Aleš Mik. v Ločah, Jančko Jakob v Galiciji, Pucher Viktor v Libeličah, Krainer Valentin v Sirmici. Za provizorje pridejo čč. gg.: Jereb Jožef na Dobrič, Sternad Fridrih v št. Jurj pri Strasburgu, Rieder Janez v Hribe. Za pridigarja in korvikarja v Celovcu pride č. g. Pucher Ferdinand, duh. svetovavec in mestni fajmošter v slovenjem Gradcu. Č. g. Markovic Matevž pride za kaplana v št. Stefan pri Trušnjah. Č. g. Buher Janez je pensioniran; umrl pa je č. g. prošt in fajmošter v Hribah, Spitzer Primož R. I. P.

* **Goriška nadškofija:** Izvoljeni in poterjeni so častni kanonici sledeč v. v. č. č. gospodje: Juvančič Martin, fajmošter in dekan v Ločniku, Tirintelli Peter fajmošter in dekan v Fiumičelli, Tuni Jožef, fajmošter pri sv. Ignacii v Gorici in žl. Dottori Janez, ital. pridigar in festival-kaplan v Vermigliani pri Ronkah. — Č. g. Sessich Anton je začasno katehet na goriški realki in č. g. Kaffel Stefan učí v normalnih šolah kerš. nauk v slov. jeziku. — Č. g. Polk Janez je kaplan in učitelj v Devinu.

* **Ljubljanska škofija:** Č. g. Sajovic Franc pride za kaplana v bohinjsko Bistrico. Umerl je č. g. Bertoneelj Primož, farni vikar v pokoji. R. I. P.

* **Lavantinska škofija:** Visokoč. g. Dr. Jožef Ulaga je imenovan prisednik pri zakonski sodnji.